

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής

Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Πρώτο κόμμα η αποχή! Ακόμα βαθύτερη κοινωνική και πολιτική κρίση

Η ολοένα διογκούμενη δυσaréσκεια, ανησυχία, αβεβαιότητα και διαμαρτυρία της εργατικής τάξης και των άλλων, εκμεταλλεόμενων λαϊκών τάξεων, απέναντι στη ληστρική επίθεση του κεφαλαίου, μαζί με τον καιροσκοπισμό και την πλήρη χρεοκοπία της πολιτικής των "προοδευτικών", των "εργατικών" και "αριστερών" κομμάτων, διαμόρφωσαν σταδιακά το μεγάλο αυτό ρεύμα της αντίδρασης στην κοροϊδία και στην απάτη των "ευρωεκλογών". Το μαζικό ρεύμα της αποχής. Που δείχνει την άρνηση των εργατικών και λαϊκών μαζών να υποταχθούν και να δώσουν εκλογική υποστήριξη στους αντιδραστικούς εκμεταλλευτικούς μηχανισμούς των ιμπεριαλιστών. Και τη θέληση αυτών των εκατομμυρίων μισθωτών σκλάβων να σπάσουν το πολιτικό κατεστημένο και να παλέψουν για την ανατροπή και τη διάλυση αυτών των ληστρικών μηχανισμών. Που με το απατηλό πρόσχημα "ένωσης" της Ευρώπης, ξεζουμίζουν και καταδυναστεύουν με τον πιο μεθοδικό και άγριο τρόπο, όχι μόνο τους ευρωπαϊκούς λαούς μα και τους λαούς όλης της γης.

Στη σελίδα 3

Η ιμπεριαλιστική "Ευρωπαϊκή Ένωση" χρεοκόπησε. Εμπρός για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες των Εργατικών Συμβουλίων

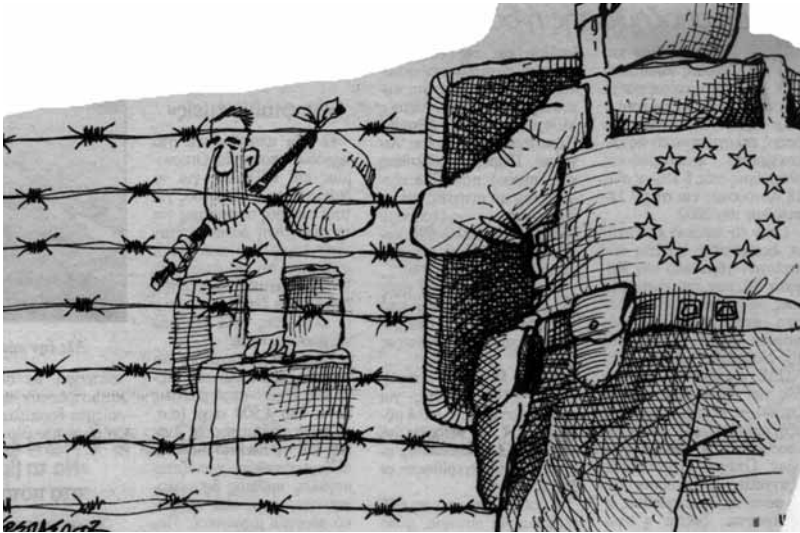
Η παταγώδης αποτυχία της παράστασης των δήθεν ευρωεκλογών ανέδειξε όλο το βάθος και την έκταση της κοινωνικής, της οικονομικής και της πολιτικής κρίσης που μαστίζει από καιρό όλες τις χώρες και την ίδια την ιμπεριαλιστική κατασκευή, της "Ευρωπαϊκής Ένωσης". Αποδεικνόντας ότι ο σαπισμένος καπιταλισμός βουλιάζει ολοένα στο τέλμα του και δεν έχει καμιά δυνατότητα και καμιά ελπίδα να βγει απ' αυτό το βάλτο και να ορθοποδήσει...

...Μόνο η προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση σε κάθε χώρα και σε ολόκληρη την Ευρώπη, θα βάλει τέλος στα εθνικά σύνορα, θα κοινωνικοποιήσει τα μέσα της παραγωγής και θα επεξεργαστεί το απαραίτητο ενιαίο οικονομικό σχέδιο, μέσα στο πλαίσιο των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Σοβιετικών Πολιτειών της Ευρώπης...

Στη σελίδα 5

Ρατσισμός: Απειλή για όλη την κοινωνία

Η εντυπωσιακή αύξηση των ψήφων του ακροδεξιού ρατσιστικού ΛΑΟΣ, στις 7 Ιούνη, από την μια. Και η μεγάλη μείωση της εκλογικής δύναμης του κυβερνητικού κόμματος, της "Νέας Δημοκρατίας, Από την άλλη. Ώθησαν απότομα την μειοψηφική και παραπαίουσα κυβέρνηση Καραμανλή, να φανερώσει τον καλυμμένο ρατσισμό της και να κάνει επίδειξη πυγμής, εξαπολύοντας τις ορδές της αστυνομίας πάνω στους εξαθλιωμένους μετανάστες. Οι οποίοι, κυνηγημένοι από τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, από τυραννικά καθεστώτα, κι από την ανεργία και

την πείνα, έφτασαν ως εδώ, στη χώρα του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού και της "Ευρωπαϊκής Ένωσης". Αναζητώντας απεγνωσμένα κάποιο μεροκάματο και λίγη, έστω, ανθρωπιά και αλληλεγγύη. Μα δεν βρήκαν παρά μόνο την άγρια καπιταλιστική εκμετάλλευση, την απανθρωπιά, την πείνα, το φασιστικό ρατσισμό των ακροδεξιών και τα ρόπαλα, μαζί με τις χειροπέδες, "του νόμου και της τάξης". Βουτηγμένοι στην δυστυχία και την απόγνωση, αντιμετωπίζουν κάθε στιγμή την ρατσιστικά και την αστυνομική βαρβαρό-

τητα, την σύλληψη, την κακοποίηση και την απέλαση. Έτον εγκλεισμό σε πανάθλια στρατόπεδα "φιλοξενίας".

Μπροστά στα μάτια όλων μας ο ακροδεξιός και ρατσιστικός αγριανθρωπισμός γίνεται "νόμος και τάξη". Με πρόσημα μάλιστα την καταπολέμηση της εγκληματικότητας καθοσιώνεται η απανθρωπιά, η αυθαιρεσία και η βαρβαρότητα. Στο όνομα βέβαια της "δημοκρατίας", της "ισότητας" και της πολυθρύλητης "ελευθερίας".

Κι όμως, τα κόμματα της αριστεράς ("κομμουνιστικά" και "ανανεωτικά" μαζί) και η

ηγεσία του απονευρωμένου εργατικού μας κινήματος, έχοντας εκφωνήσει κάποιες ξέψυχες διαμαρτυρίες, παρακολουθούν ήσυχα, με σταυρωμένα τα χέρια, την εξέλιξη της απάνθρωπης ρατσιστικής επιχείρησης. Που αναγορεύεται σε "νόμο και τάξη". Και στρώνει τον δρόμο για την επιβολή της πιο μαύρης αντίδρασης πάνω σ' ολόκληρη την κοινωνία.

Ξεχνάνε φαίνεται ότι η καμπάνα κτυπά επίσης και γι' αυτούς τους ίδιους, όπως το έχει δείξει η παγκόσμια ιστορία...

Διαδώστε - ενισχύστε την Εργατική Δημοκρατία

Η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας στηρίζεται αποκλειστικά στο υστέρημα λιγοστών αγωνιστών του επαναστατικού μαρξισμού και του εργατικού κινήματος.

Τα πράγματα όμως δυσκολεύουν κάθε μέρα και πιο πολύ. Όλα ακριβαίνουν διαρκώς, η ανεργία μεγαλώνει ασταμάτητα, τα μεροκάματα, οι μισθοί και οι συντάξεις μένουν στάσιμα.

Έτσι, οι ανάγκες του αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική μισθοδουλεία κι ενάντια στην εξαθλίωση, μεγαλώνουν κι αυτές επίσης.

Η φωνή της Εργατικής Δημοκρατίας πρέπει να δυναμώνει αδιάκοπα. Η έκδοσή της πρέπει να πυκνώνει.

Αλλά αυτό για να γίνει, είναι απαραίτητο να συμμετέχουν ολοένα και περισσότεροι πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες, στη διάδοσή της, στην οικονομική ενίσχυσή της και στο γράψιμό της.

Σχηματίστε παντού ομάδες υποστήριξης της Εργατικής Δημοκρατίας. Διαβάστε, διαδώστε, ενισχύστε, γράψτε, την εφημερίδα που αγωνίζεται με συνέπεια ενάντια στην ψεύτικη δημοκρατία της κεφαλαιοκρατίας, για να νικήσει η δημοκρατία της εργατικής τάξης, η μόνη αληθινή δημοκρατία των Εργατικών Συμβουλίων.

Οργανωθείτε και παλέψτε μαζί μας: για συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες, για εργατικά συνδικάτα, μαζικά, ενωτικά, δημοκρατικά, χωρίς καμιά εξάρτηση, για να συγκροτήσουμε το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και να οικοδομήσουμε το επαναστατικό κόμμα της εργατικής εξουσίας, για κυβέρνηση των εργατών και των φτωχών αγροτών με σοσιαλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα.

Το επόμενο φύλλο της "Εργατικής Δημοκρατίας" τον Σεπτέμβρη

 Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας

και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς

Συντάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος

e-mail: xasta@otenet.gr και ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα

Τηλ.: 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Τεύχος No 55 - Ιούνης 2009

Πρώτο κόμμα η αποχή! Ακόμα βαθύτερη κοινωνική και πολιτική κρίση

Η φανερή προεκλογική ανησυχία όλων των ηγετών των καθεστωτικών κομμάτων, των δημοσιογραφικών συγκροτημάτων και των "αριστερών" στηριγμάτων τους, αποδείχτηκε πλέον, πως ήταν εντελώς βάσιμη και δικαιολογημένη! Σωστά έβλεπαν και καταλάβαιναν ότι οι εργατολαϊκές μάζες δεν τους πιστεύουν πια και δεν τους εμπιστεύονται! Ούτε αυτούς, ούτε και την δήθεν "Ευρωπαϊκή Ένωση".

Η οργανωμένη πανευρωπαϊκή εκστρατεία τους κατά της αποχής από τις "ευρωεκλογές" και οι εναγώνιες προσπάθειές τους για την απαξίωση της μη προσέλευσης στις κάλπες, τελικά έπεσαν στο κενό!

Και μάλιστα όχι σε κενό αδιαφορίας και παθητικότητας, αλλά έντονης αποδοκιμασίας, συνειδητοποίησης και αγωνιστικής διάθεσης έξω από τις καθιερωμένες γραμμές και πρακτικές των "ρεαλιστών" ηγετών της κομματιασμένης "αριστεράς"!!

Τα αποτελέσματα των εκλογών το απέδειξαν αναμφισβήτητα.

Με τη μανιασμένη εκστρατεία τους εναντίον της αποχής, πέτυχαν το αντίθετο απ' αυτό που επεδίωκαν. Όχι μόνο δεν μπόρεσαν να αποδυναμώσουν το αναπτυσσόμενο μαζικό ρεύμα υπέρ της αποχής και της αποδοκιμασίας, αλλά το ενίσχυσαν πιο πολύ! Βοήθησαν ώστε και αναποφάσιστα και ταλαντευόμενα λαϊκά στρώματα (ακόμη και παραδοσιακούς ψηφοφόρους των κομμάτων της "αριστεράς") να πεισθούν ότι η αποχή από την **εκλογική αυτή φάρσα και απάτη**, ήταν αυτό ακριβώς που πόνταγε, ανησυχούσε και φόβιζε περισσότερο απ' όλα τ' αφεντικά και τους υπηρέτες της "Ένωσης" (πιο σωστά της λυκοσυμμαχίας) των εκμεταλλευτών ιμπεριαλιστών, της παρακμασμένης και σπαρασσόμενης από την κρίση, Ευρώπης!

* * *

Η ολοένα διογκούμενη δυσaréσκεια, ανησυχία, αβεβαιότητα και διαμαρτυρία της εργατικής τάξης και των άλλων, εκμεταλλεζόμενων λαϊκών τάξεων, απέναντι στη ληστρική επίθεση του κεφαλαίου, μαζί με τον καιροσκοπισμό και την πλήρη χρεοκοπία της πολιτικής των "προοδευτικών", των "εργατικών" και "αριστερών" κομμάτων, διαμόρφωσαν σταδιακά το μεγάλο αυτό ρεύμα της αντίδρασης στην κοροϊδία και στην απάτη των "ευρωεκλογών". Το μαζικό ρεύμα της αποχής. Που δείχνει την άρνηση των εργατικών και λαϊκών μαζών να υποταχθούν και να δώσουν εκλογική υποστήριξη στους αντιδραστικούς εκμεταλλευτικούς μηχανισμούς των ιμπεριαλιστών. Και τη θέληση αυτών των εκατομμυρίων μισθωτών σκλάβων να σπάσουν το πολιτικό κατεστημένο και να παλέψουν για την ανατροπή και τη διάλυση αυτών των ληστρικών μηχανισμών. Που με το απατηλό πρόσχημα "ένωσης" της Ευρώπης, ξεζουμίζουν και καταδυναστεύουν με τον πιο μεθοδικό και άγριο τρόπο, όχι μόνο τους ευρωπαϊκούς λαούς μα και τους λαούς όλης της γης.

Ξέρουν τώρα αρκετά καλά οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι νέοι, οι συνταξιούχοι, οι φτωχοί βιοπαλαιστές, τι σημαίνει "Ευρωπαϊκή Ένωση" και ποια συμφέροντα υπηρετεί. Και βέβαια ξέρουν επίσης ότι το λεγόμενο "ευρωκοινοβούλιο", που καλούνται τάχα να εκλέξουν, είναι μια καλοστημένη απάτη! Ένας μηχανισμός "δημοκρατικής" παραπλάνησης. Ο ρόλος του οποίου είναι να συγκαλύπτει και

να στηρίζει τις ληστρικές αποφάσεις και τα αγριανθρωπικά σχέδια του ιμπεριαλιστικού διευθυντηρίου, της γνωστής διορισμένης και ανεξέλεγκτης Κομισιόν.

Το ίδιο καλά γνωρίζουν τώρα πια οι εργάτες, οι νέοι και όλοι οι εκμεταλλεζόμενοι κάθε χώρας, ποια πολιτική ακολούθησαν, τι ρόλο έπαιξαν και ποια αποτελέσματα έφεραν, τα διάφορα κόμματα (τα συμπολιτευόμενα

Ο ΠΝΙΓΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΟΥ ΠΙΑΝΕΤΑΙ...

Εκφράζοντας την αγωνία του αστικού κόσμου, η "Ελευθεροτυπία" της 18/6/09, έκανε κεντρικό πολιτικό θέμα της ("Απόψεις") την παραίτηση του Αλέκου Αλαβάνου. Που, υποτίθεται, πως σηματοδοτεί την "ανανέωση" της ονομαζόμενης "Ανανεωτικής Αριστεράς"!! Ο πνιγμένος από τα μαλλιά του πιάνεται, όπως λέμε. Η "Ανανέωση" και το Τέλεσμα" ήταν ο χαρακτηριστικός τίτλος του άρθρου της. Με το οποίο διατύπωνε την ευχή και την ελπίδα, να γίνει η παραίτηση αυτή αφετηρία ανανέωσης του τελματωμένου καπιταλιστικού πολιτικού συστήματος. Κι έδειξε έτσι, ασφαλώς, το μέγεθος του πολιτικού αδιεξόδου της άρχουσας τάξης. Του τέλματος απ' το οποίο απεγνωσμένα πασχίζει να βγει από καιρό.

Να ακολουθήσουν κι άλλοι πολιτικοί ηγέτες το παράδειγμα και το δρόμο του "ανανεωτή" ηγέτη του ΣΥΡΙΖΑ, είναι η πρόταση της έγκυρης αυτής αστικής εφημερίδας. Γιατί, όπως γράφει: "ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ εστάλη από το εκλογικό σώμα στις πρόσφατες ευρωεκλογές". Η αποχή λοιπόν, το τεράστιο αυτό ρεύμα της αποχής και της αποδοκιμασίας, είναι που έχει τρομάξει τους πολιτικούς υπηρέτες και τους στυλοβάτες του σαπισμένου καπιταλισμού.

Η ανανέωση και το τέλεσμα

"...ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ εστάλη από το εκλογικό σώμα στις πρόσφατες ευρωεκλογές. Από το αριστερό άκρο του πολιτικού φάσματος μέχρι το δεξιό. Και το ακροδεξιό. Δεν εκφράζεται πια στον βαθμό στον οποίο εκφραζόταν από το σημερινό πολιτικό σύστημα. Γι' αυτό και οι περισσότεροι εξ όσων προσήλθαν στις κάλπες εξέφρασαν τη συνήθη κομματική προτίμησή τους χωρίς ενθουσιασμό, χωρίς παρήληρημα. Γι' αυτό και πολλοί εκ των νέων ψηφοφόρων προτίμησαν μια βόλτα με τις παρέες τους, παρά να διανύσουν την απόσταση από το σπίτι τους μέχρι το εκλογικό τμήμα. Συνειδητά και όχι αδιάφορα. Οσοι από τους υποτιθέμενους σοβαρούς αναλυτές του προοδευτικού χώρου τούς επέπληξαν για αδιαφορία, απλώς κάνουν λάθος. Οικτρό. Ακόμη ένα λάθος.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ έχει αρχίσει και εκφράζεται, σε τοπικό ή εργασιακό επίπεδο, ανεξάρτητα από τα κόμματα. Οποιοι από το πολιτικό φάσμα το αντιληφθούν, θα συμβάλουν στην ανανέωσή της. Οι άλλοι θα έχουν την τύχη όσων οργανικών ουσιών παγιδύονται στο τέλεσμα."

(Από την "Ελευθεροτυπία". 18/6/2009, "Απόψεις", σελ 2)

Οι οποίοι, στην αγωνία τους, αναζητάνε σανίδες σωτηρίες σε "μια νέα Αριστερά".

Κι αυτό επειδή, όπως σωστά διαπιστώνει το ίδιο αυτό άρθρο: "η κοινωνία έχει αρχίσει και εκφράζεται, σε τοπικό ή εργασιακό επίπεδο, ανεξάρτητα από τα κόμματα".

Χρειάζονται επομένως την βοήθεια εκείνης της "Αριστεράς" που πρόθυμα πάντα σπεύδει, στις δύσκολες ώρες και μέρες του συστήματος της μισθοδουλείας,

να προσφέρει τις καλές της υπηρεσίες. Για το ξελάσπωμα του βέβαια.

Όλα όμως θα εξαρτηθούν από το τι θα κάνει, πια γραμμή θα ακολουθήσει η άλλη Αριστερά. Η Μαρξιστική Αριστερά, μαζί με την Εργατική Αριστερά, που συνθέτουν την πραγματική κοινωνική Αριστερά! Την μόνη πολιτική δύναμη που μπορεί να βγάλει σ' αλήθεια την κοινωνία από το καπιταλιστικό τέλεσμα και την σήψη!

και τα αντιπολιτευόμενα, τα δεξιά και τα "αριστερά") τα οποία, κάπου μισό αιώνα, εκπροσωπούνται, συμμετέχουν ανελλιπώς και διαλογίζονται αόκνως, στο κλαμπ αυτό της ιμπεριαλιστικής απάτης. Στο λεγόμενο ευρωκοινοβούλιο, που δεν δικαιούται ούτε καν να αντιδράει, στα λόγια έστω, στις αντεργατικές και αντιλαϊκές αποφάσεις των διορισμένων επιτρόπων του ιμπεριαλιστικού Διευθυντηρίου! Αποφάσεις που καλούνται να υλοποιηθούν και υλοποιούν τα εκλεγμένα "εθνικά κοινοβούλια" και οι κυβερνήσεις στο όνομα των λαών και της "δημοκρατίας"!

Αποφάσεις κομμένες και ραμμένες στα μέτρα των κεφαλαιοκρατών εκμεταλλευτών, που φορτώνουν την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος στη ράχη των προλεταριακών μαζών, μεγαλώνουν τη μάλιστα της ανεργίας, και οδηγούν την κοινωνία στον ξεπεσμό και στην εξαθλίωση.

Όστόσο οι ίδιοι αυτοί χρεοκοπημένοι ηγέτες και τα κόμματά τους, ξαναβγήκαν στα μπαλκόνια και στις τηλεοράσεις (δεξιοί, κεντρώοι και "αριστεροί" μαζί) για να προτείνουν και πάλι την επανάληψη και τη συνέχιση της ίδιας αυτής εξοργιστικής φαρσοκωμωδίας: την επανεκλογή "ευρωβουλευτών" που εισπράττουν παχυλές αποζημιώσεις για να εξαπατούν (όσο μπορούν) τον κόσμο με ψεύτικες υποσχέσεις! Ή για να του λένε πως αγωνίζονται ν' αλλάξουν τους συσχετισμούς και να μεταβάλουν το "ευρωκοινοβούλιο" της ιμπεριαλιστικής απάτης, σε όργανο των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων!

Γι' αυτό και ενώσανε όλοι μαζί τη φωνή τους, εναντίον της αποχής, δηλαδή εναντίον όλων εκείνων που τολμάνε να ορθώνουν το ανάστημά τους, να διαμαρτύρονται και που αρνούνται να συνεχίσουν να ανέχονται την κοροϊδία και να συμμετέχουν στη φαρσοκωμωδία.

* * *

Έτσι, το ποτήρι ξεχύλισε. Οι αηδιασμένες εργατικές και λαϊκές μάζες, στην Ελλάδα και σε όλες τις άλλες χώρες, καταλαβαίνοντας πια πως δεν έχουν να περιμένουν οτιδήποτε από το "ευρωκοινοβούλιο" και από τα χρεοκοπημένα κόμματά του, αποφάσισαν να τους δώσουν ένα γερό χαστούκι κι ένα περιποιημένο φτύσιμο, απέχοντας μαζικά από την απάτη των "ευρωεκλογών"! Να τους δείξουν πως δεν είναι άβουλα όντα ή κοπάδι από ζωντανά.

Με άλλα λόγια, μόνες τους οι πιο ανήσυχες προλεταριακές μάζες, αποφάσισαν να μποϊκοτάρουν τις εκλογές που αποβλέπουν στη λαϊκή αναβάπτιση των μηχανισμών της ιμπεριαλιστικής τυραννίας! Όπως ακριβώς θα έκανε ένα αληθινό εργατικό κόμμα του επαναστατικού μαρξισμού, αν υπήρχε!

Αυτό που φοβούνταν οι υπηρέτες της ιμπεριαλιστικής εξουσίας, έγινε πραγματικότητα. Τα ποσοστά της αποχής, στις χώρες του ιμπεριαλιστικού ευρωπαϊκού διευθυντηρίου (Γερμανία, Γαλλία, κλπ) να φτάσουν και να ξεπεράσουν το 60%!

Ο μέσος όρος της αποχής, στο σύνολο της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας, από 54% που ήταν στις προηγούμενες "ευρωεκλογές" τώρα ανέβηκε στο 57%. Που σημαίνει ότι το λεγόμενο ευρωκοινοβούλιο δεν θα εκπροσωπεί πια ούτε το 40% των εκλογέων, αν υπολογίσουμε και τα αυξημένα ποσοστά λευκών και άκυρων, μαζί!

Ενώ στην Ελλάδα, από το 37% περίπου, που ήταν η αποχή στις "ευρωεκλογές" του 2004, τώρα εκτοξεύτηκε στο 48%! Συγκριτικά με τις βουλευτικές εκλογές του 2007, ψήφισαν σχεδόν δύο εκατομμύρια (2.000.000)

λιγότεροι! Μαζί με τα λευκά και τα άκυρα (που αντιπροσωπεύουν μια άλλη μορφή αποδοκιμασίας) στη χώρα μας, σχεδόν το μισό εκλογικό σώμα αρνήθηκε να ακολουθήσει το δρόμο της συμμετοχής στην απάτη του "ευρωκοινοβουλίου", το δρόμο της υποταγής στους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, που του υπέδειξαν τα κόμματα της χρεοκοπίας, των σκανδάλων, της ψευτιάς, της δειλίας και του στενόμυαλου μικροαστικού καιροσκοπισμού!

Κι αν μιλήσει κανείς για τους λεγόμενους επαναστατικούς σχηματισμούς, που ζήτησαν κι αυτοί (στις σημερινές μάλιστα συνθήκες) να εκπροσωπηθούν στον ιμπεριαλιστικό στάβλο της "Ευρωβουλής", για μια ακόμα φορά αποδείχτηκε ότι οι προλεταριακές μάζες βρίσκονται εκατό φορές πιο μπροστά και πιο αριστερά, όχι μόνο από τους "αριστερούς" ρεφορμιστές αλλά κι απ' όλους αυτούς τους επαναστάτες της φράσης, τους εραστές της κούφιας φρασεολογίας.

* * *

Ο φόβος κι η ανησυχία, η προεκλογική, έγινε τώρα ταραχή και αγωνία, στις γραμμές όλων των υπηρετών και των στηριγμάτων της σαπισμένης καπιταλιστικής εξουσίας. Οι λοιδωρίες κατά της αποχής έγιναν πλέον συστάσεις για την ψύχραιμη αποκωδικοποίηση των μηνυμάτων που εξέπεμπε το βροντερό χαστούκι, που δέχτηκαν.

Κανείς δεν μπορεί ν' αμφιβάλλει πλέον ότι τα εκλογικά αποτελέσματα της 7 Ιούνη (με τα

συγκλονιστικά, για τις ευρωπαϊκές χώρες και ιδιαίτερα για την Ελλάδα, ποσοστά της αποχής) φανερώνουν και προοιωνίζουν το γρήγορο βάθεμα της κοινωνικής και πολιτικής κρίσης. Πράγμα που σημαίνει ότι η μαζική αποχή προαναγγέλλει κοινωνικές εκρήξεις και σκληρές ταξικές συγκρούσεις.

Τα κόμματα και όλες οι κομματιασμένες δυνάμεις της αριστεράς, αντί να θρηνολογούν για την αποχή, θάπρεπε να ακολουθήσουν το δρόμο που έδειξε η εκλογική διαμαρτυρία των προλεταριακών μαζών. Να εγκαταλείψουν την αδιέξοδη και χρεοκοπημένη διασπαστική πολιτική τους. Και να συμπτύξουν Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής Πάλης για την μαζική κινητοποίηση και οργάνωση της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλευόμενων, ενάντια στην επίθεση του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου.

Καμιά άλλη διέξοδος δεν υπάρχει. Από το καπιταλιστικό αδιέξοδο και την κρίση η κοινωνία θα βγει μόνο με τη μαζική ταξική δράση των εργατών και όλων των εκμεταλλευόμενων.

Όμως αυτό δεν θα γίνει ποτέ χωρίς ηγεσία αποφασισμένη να συνδέσει την ύπαρξή της με την ύπαρξη, τα συμφέροντα και τη θέληση του προλεταριάτου των πόλεων και της υπαίθρου. Μια ηγεσία που να παλεύει για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και για την σοσιαλιστική προλεταριακή ανατροπή του αποσυντιθέμενου καπιταλισμού και των πολιτικών στηριγμάτων του.

Απ' όλα τα δημοσιεύματα, τις δηλώσεις, τα σχόλια και τις προτάσεις που γίνονται από κοινοτικούς αξιωματούχους ("σοσιαλιστές", φιλελεύθερους κλπ) αλλά και από επισκόπους της καθολικής εκκλησίας είναι πια ξεκάθαρο ότι η μαζική αποχή από την απάτη των ευρωεκλογών έχει προκαλέσει έντονο πονοκέφαλο στα αφεντικά και σε όλους τους υπηρέτες της ιμπεριαλιστικής ευρωπαϊκής συμμαχίας ("Ε.Ε").

Όλοι αυτοί καταλαβαίνουν ασφαλώς ότι τα εκατομμύρια των ψηφοφόρων που δεν υποτάχτηκαν στις συστάσεις και τις "συμβουλές" των κομμάτων και δεν πήγαν να ψηφίσουν, έχουν άσχημες διαθέσεις και δεν θα αργήσουν, το εκλογικό "σιχτίρισμα", να το εκδηλώσουν ακόμα πιο δραστικά, βγαίνοντας στους δρόμους.

Αλλά, ενώ οι δημαγωγοί εθνικιστές των ακροδεξιών σχηματισμών κάνουν ό,τι μπορούν για να εκμεταλλευτούν την έκδηλη δυσάρεσκεια και αγανάκτηση των προλεταριακών μαζών. Και ενώ είναι παραπάνω από βέβαιο ότι οι συνθήκες είναι υπερώριμες για την ανάπτυξη ενός μαζικού πανευρωπαϊκού κινήματος εναντίον στην ιμπεριαλιστική "Ευρωπαϊκή Ένωση", με προοπτική τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Σοβιετικές Πολιτείες της Ευρώπης. Οι ηγέτες των "κομμουνιστικών" και "αριστερών" κομμάτων, κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν και εξακολουθούν να αφορίζουν την αποχή μαζί με τους καθολικούς επισκόπους!!

Όπως πάντα αντί για πρωτοπορία των εργαζομένων αποτελούν δυστυχώς τη γραφειοκρατική μολυβένια ουρά του εργατικού κινήματος.

"Ο Αλέκος, ο Αλέξης το πείραμα ΣΥΡΙΖΑ και ο "τρίτος πόλος"

Σεισμός, αναμφίβολα, για το πολιτικό μας σύστημα οι ευρωεκλογές (κατά τον εύστοχο χαρακτηρισμό του Αλ. Αλαβάνου) καθώς έξι στους δέκα πολίτες-ψηφοφόρους είπαν ένα ηχηρό άει σιχτίρ σε όλα ανεξαιρέτως τα πολιτικά κόμματα..." ("Ο Αλέκος, ο Αλέξης...", Γ. ΒΟΤΣΗ, "Ελευθεροτυπία" 22/6/09, σελ. 8)

"Ζητείται ευρωπαϊκή κοινωνία των πολιτών"

Το χαστούκι στην Ευρώπη με την αποχή στις ευρωεκλογές ήταν οδυνηρό. Πόνεσε πολύ τις κοινοτικές Βρυξέλλες, που μετράνε με καημό τα μικρά νούμερα της συμμετοχής της Ευρώπης - κοντά 500 εκατομμύρια κοινοτικούς πολίτες.

Και πολλαπλασιάζονται οι κραυγές για να βρεθεί μια κάποια λύση στο πρόβλημα της αποχής. Είναι πολλοί -και Έλληνες, όπως έχουμε επισημάνει- που θέτουν θέμα αναθεώρησης στο ευρωπαϊκό εκλογικό σύστημα...

... Και μια θρησκευτική ευχή. Ο επίσκοπος Αδριανός Βαν Λιν, πρόεδρος της κοινοτικής επιτροπής της Καθολικής Εκκλησίας, δεν διστάζει να πάρει θέση για την αποχή. "Δεν οφείλεται", σημειώνει, "μόνο στην απουσία του ευρωπαϊκού διαλόγου. Λείπει η ευρωπαϊκή κοινωνία των πολιτών. Δεν την έχουμε αναδείξει, όπως την κοινή αγορά. Τα κοινοτικά όργανα, οι κυβερνήσεις, τα κόμματα, οι Εκκλησίες πρέπει ν' αναρωτηθούν: Τι έχουμε προσφέρει στην ευρωπαϊκή συνείδηση των συμπολιτών μας;"

Υπενθυμίζουμε και τις προτάσεις για το εκλογικό σύστημα του Ελληνα ευρωβουλευτή Γ. Αναστασόπουλου. Με ευρωπαϊκή συνείδηση. Αλλά πού "πουλάνε" σήμερα ευρωπαϊκή συνείδηση; Η προχθεσινή σύνοδος κορυφής των "27" απέφυγε να κάνει κουβέντα για την αποχή..." ("Γεύση Από Βρυξέλλες", Π. ΠΑΝΤΕΛΗ, "Ελευθεροτυπία" 22/6/09 σελ 17)

Η ιμπεριαλιστική "Ευρωπαϊκή Ένωση" χρεοκόπησε. Εμπρός για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες των Εργατικών Συμβουλίων

Η παταγώδης αποτυχία της παράστασης των δήθεν ευρωεκλογών ανέδειξε όλο το βάθος και την έκταση της κοινωνικής, της οικονομικής και της πολιτικής κρίσης που μαστίζει από καιρό όλες τις χώρες και την ίδια την ιμπεριαλιστική κατασκευή, της "Ευρωπαϊκής Ένωσης".

Αποδεικνόντας ότι ο σαπισμένος καπιταλισμός βουλιάζει ολοένα στο τέλμα του και δεν έχει καμιά δυνατότητα και καμιά ελπίδα να βγει απ' αυτό το βάλτο και να ορθοποδήσει.

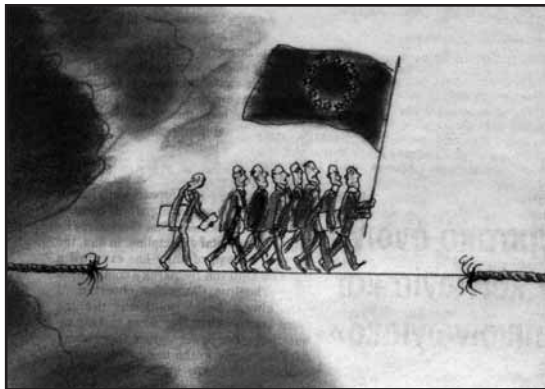
Το μόνο που του μένει να κάνει είναι να εντείνει το ξεζούμισμα και την καταπίεση των προλεταριακών μαζών σε κάθε χώρα, προκαλώντας διαρκώς μεγαλύτερη δυσарέσκεια και αγανάκτηση στις εκμεταλλεόμενες μάζες και πυροδοτώντας ισχυρές εργατικές και ευρύτερες κοινωνικές εκρήξεις. Και ενισχύοντας μαζί τις φυγόκεντρες εθνικιστικές μικροαστικές τάσεις.

Γίνεται έτσι πολύ πιο φανερό, από κάθε άλλη φορά, ότι ο καπιταλισμός είναι ανίκανος να ενώσει την Ευρώπη και να τη βγάλει από το αδιέξοδο της κρίσης. Όπως ακριβώς το έχει εξηγήσει, προ πολλού, ο επαναστατικός μαρξισμός, χωρίς την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και χωρίς τη διάλυση των εθνικών συνόρων, είναι αδύνατο, στην εποχή ιδίως της ιμπεριαλιστικής παρακμής, να ενοποιηθούν οι ευρωπαϊκές χώρες και ν' αποτελέσουν ένα ενιαίο ομόσπονδο έθνος. Αυτό που μπόρεσε να κάνει, στην εποχή της επαναστατικής ανόδου και της ακμής της, η βορειοαμερικανική αστική τάξη (ΕΠΑ) δεν μπορούν ασφαλώς να το κάνουν σήμερα οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, πρωταγωνιστές δύο παγκόσμιων και αμέτρητων τοπικών ληστρικών πολέμων.

Η πραγματική ενοποίηση της Ευρώπης δεν μπορεί παρά να είναι το αποτέλεσμα της επαναστατικής πάλης του προλεταριά-

του για την ανατροπή του αποσυντιθέμενου καπιταλισμού, σε κάθε χώρα, και για τις **Ενωμένες Σοσιαλιστικές Σοβιετικές Πολιτείες της Ευρώπης** ολόκληρης. Αυτό έχει αποδειχτεί απ' το σύνολο των κοινωνικο-πολιτικών εξελίξεων, από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο ως τα σήμερα.

Ο δρόμος των δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων είναι οριστικά κλεισμένος. Η ιμπεριαλιστική "Ευρωπαϊκή Ένωση" δεν έχει κανένα μέλλον, χρεοκόπησε. Κάθε προσπάθεια ανασύλωσης ή "εκ-

δημοκρατισμού" είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

Και βέβαια, οι εθνικιστικές προτάσεις για αναδίπλωση και επιστροφή στον ξεπερασμένο καπιταλισμό της "εθνικής αυτάρκειας και ανάπτυξης", δεν μπορούν να βγάλουν την κοινωνία από το αδιέξοδο και την κρίση του παρακμασμένου καπιταλισμού. Είναι αντιδραστικές απόπειρες επιστροφής στο παρελθόν.

Τα υπεραναπτυγμένα μέσα παραγωγής, από πολύ καιρό πριν, απαιτούν την κατάργηση των εθνικών φραγμών (συνόρων, τελωνείων) και την κοινωνικοποίησή τους, για την παραπέρα πρόοδο και ανάπτυξη τη δική τους και της ανθρωπότητας.

Η ένωση της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου, επίσης, είναι επιτακτική ιστορική, ανάγκη. Όμως, την ιστορική αυτή αποστολή δεν μπορούν να την εκπληρώσουν, ούτε η ιμπεριαλιστική μονοπωλιακή κεφαλαιοκρατία, ούτε, ασφαλώς οι εθνικιστικές δυνάμεις της μικροαστικής συντήρησης και αντίδρασης.

Την επαναστατική αυτή αποστολή μόνο οι δυνάμεις του σοσιαλισμού μπορούν να την ανα-

λάβουν. Δηλαδή οι επαναστατικές δυνάμεις του προλεταριάτου και των άλλων εκμεταλλεόμενων συμμάχων του.

Με άλλα λόγια, μόνο η προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση σε κάθε χώρα και σε ολόκληρη την Ευρώπη, θα βάλει τέλος στα εθνικά σύνορα, θα κοινωνικοποιήσει τα μέσα της παραγωγής και θα επεξεργαστεί το απαραίτητο ενιαίο οικονομικό σχέδιο, μέσα στο πλαίσιο των **Ενωμένων Σοσιαλιστικών Σοβιετικών Πολιτειών της Ευρώπης**.

Αυτή είναι η μόνη διέξοδος από το καπιταλιστικό αδιέξοδο, την κρίση και την χρεοκοπία της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας, που την ονόμασαν "Ευρωπαϊκή Ένωση".

Κι αυτή τη μοναδική διέξοδο πρέπει να προτάξει άμεσα το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα απέναντι

στην αντιδραστική εθνικιστική δημαγωγία των ακροδεξιών κινήσεων.

Με αφετηρία τη μαζική αποχή από τις "ευρωεκλογές", τα κόμματα της αριστεράς και τα εργατικά συνδικάτα, που θέλουν πραγματικά να παλέψουν ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου, έχουν μια και μόνη επιλογή: **να υψώσουν τη σημαία του πανευρωπαϊκού ενιαίου εργατικού Μετώπου ανειρήνευτης ταξικής πάλης, με προοπτική τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Σοβιετικές Πολιτείες της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου**.

Οι μαρξιστές επαναστάτες σε κάθε Ευρωπαϊκή χώρα οφείλουν να πρωτοστατήσουν σ' αυτή την κατεύθυνση, συνδέοντας την πάλη τους με την πάλη της προλεταριακής πρωτοπορίας σε κάθε τόπο δουλείας. Μέσα από αυτή την πάλη θα αναδειχτεί η νέα επαναστατική ηγεσία του προλεταριάτου και όχι με την συμμετοχή στις δήθεν ευρωεκλογές που μοναδικό τους στόχο έχουν τη λαϊκή αναβάπτιση των αντιδραστικών ιμπεριαλιστικών μηχανισμών.

**Η κρίση του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ
συνυφασμένη με την
χρεοκοπία της ιμπεριαλιστικής
ευρωπαϊκής "δημοκρατίας"**

Η κρίση ηγεσίας που ξέσπασε στην επαύριον των "ευρωεκλογών", με την παραίτηση του Αλ. Αλαβάνου, δεν οφείλεται σε προσωπικές διαμάχες, δεν είναι, σε καμιά περίπτωση, ζήτημα προσωπικών αντιθέσεων μεταξύ ορισμένων ηγετών.

Η κρίση αυτή είναι η κορυφή της βαθιάς πολιτικής κρίσης που υπέβασκε από καιρό στους κόλπους της λεγόμενης "Ανανεωτικής Αριστεράς", δηλαδή στις γραμμές του δίδυμου ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ. Που δεν ήταν άλλο τίποτε, στην ουσία της και σε τελική ανάλυση, από κρίση προσωπικότητας, κρίση ταυτότητας, της σταλινογενούς "ευρωκομμουνιστικής" αριστεράς, με τα χρώματα της Ίριδας.

Και δεν είναι ασφαλώς καθόλου συμπτωματικό το γεγονός ότι η κρίση αυτή εκδηλώθηκε, όπως εκδηλώθηκε, την ίδια μέρα που η μαζική αποχή από τις "ευρωεκλογές" αποκάλυψε σε όλο της το μεγαλείο την παταγώδη χρεοκοπία των θεσμών και των μεθόδων της δήθεν "δημοκρατικής" Ευρώπης των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων.

Ταυτισμένο μ' αυτή την ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία, το συνονθύλευμα αυτό, που εμφανίζεται ως "δημοκρατική", "ανανεωτική" και "ριζοσπαστική" επίσης, Αριστερά, δέχεται διαρκώς την πίεση από την κρίση και την αντιδραστική πορεία της ιμπεριαλιστικής ευρωπαϊκής συμμαχίας και του παγκόσμιου και ελληνικού καπιταλισμού. Και γι' αυτό, αντιμετωπίζοντας, από την άλλη, τις πιέσεις των αγανακτισμένων εκμεταλλεόμενων μαζών, παραπαίει απελπισμένα αναζητώντας διέξοδο, εκεί που δεν υπάρχει.

Ωστόσο, δεν είναι άσκοπο να αναφερθούμε διεξοδικότερα σ' αυτή την κρίση και την προοπτική του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, με μια επόμενη ανάλυσή μας.

**«Κυβέρνηση Αριστεράς,
ΣΥΡΙΖΑ πρωταγωνιστής»**

Η Καπιταλιστική Κρίση . . .

“Χαλασμένο ρολόι...”

Η φράση **“όσο και εάν κουρδίζεις ένα χαλασμένο ρολόι, αυτό δεν πρόκειται να δείξει την σωστή ώρα”**, απεικονίζει παραστατικά την σημερινή κατάσταση της καπιταλιστικής οικονομίας. Γράφτηκε από ένα οικονομικό συντάκτη της *Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας* (7/6/09, *Οικονομία*, σελ 2), για την ελληνική οικονομία αλλά ταιριάζει σίγουρα και για τον παγκόσμιο καπιταλισμό.

Η αποσυνθετική οικονομική και κοινωνική κατάσταση στην χώρα μας και σε ολόκληρο τον κόσμο, προσδιορίζεται όχι από το ένα ή το άλλο “κούρδισμα” ή τις ρυθμίσεις της οποιασδήποτε κυβέρνησης, αλλά από τις δομές, τις θεμελιακές αντιφάσεις και την συνολική άναρχη λειτουργία του οικονομικού και κοινωνικού καπιταλιστικού οικοδομήματος.

Μετά την τελευταία έκρηξη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, (με τις καταρρεύσεις τραπεζικών κολοσσών και την απειλή πλήρους κατάρρευσης του διεθνούς τραπεζικού συστήματος), όλες οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις, σε κατάσταση πανικού, και κάτω από την αυστηρή επιτήρηση και καθοδήγηση των διεθνών οργανισμών του ιμπεριαλισμού, παίρνουν απανωτά “διορθωτικά” ή “ενισχυτικά” μέτρα, προσπαθώντας να κλείσουν τις τρύπες της κρίσης, βασισμένοι κυρίως σε αποθέματα των δημόσιων ταμείων.

Τεράστια ποσά δημόσιου πλούτου, που έχουν συγκεντρωθεί από την ανηλεή εκμετάλλευση και την φορολογική αφαιμάξη των εκμεταλλευόμενων, από την συνθλιπτική μείωση των κοινωνικών δαπανών και υπηρεσιών για την δημόσια παιδεία, την υγεία και από την καταλήστευση των ασφαλιστικών ταμείων, προσφέρονται στο βωμό διάσωσης των τραπεζών και χρεοκοπημένων μεγάλων καπιταλιστικών μεγαθηρίων, για την σωτηρία της καπιταλιστικής αγοράς.

Έτσι, αξιοποιώντας στο έπακρο την απουσία διεθνούς και εθνικής επαναστατικής εργατικής ηγεσίας και με την αμέριστη βοήθεια των συμβιβασμένων ρεφορμιστών -σοσιαλδημοκρατών και σταλινικών- δήθεν εργατικών ηγεσιών, οι αστοί πολιτικοί και οι κεντρικοί τραπεζίτες, με τον πακτωλό του δημόσιου πλούτου, μπόρεσαν και κατάφεραν προς το παρόν, να αποτρέψουν την πλήρη κατάρρευση του χρηματοοικονομικού καπιταλιστικού οικοδομήματος, φορτώνοντας τα βάρη της κρίσης στους εκμεταλλεζόμενους και ολόκληρη την κοινωνία.

Αλλά, όμως, το βάθος της καπιταλιστικής κρίσης είναι τέτοιο, που, οι ίδιες οι “θεραπείες” μετατρέπονται αυτόματα σε παράγοντες όξυνσής της.

Τώρα, τα πανικόβλητα καπιταλιστικά επιτελεία, σε πλήρη σύγχυση και αδιέξοδο, καλούνται να αντιμετωπίσουν τις νέες τεράστιες παρενέργειες που δημιούργησαν τα ίδια τους τα μέτρα, εκδηλώνοντας μια σχιζοφρένια τύπου Δόκτωρ Τζέκιλ και κύριος Χάιντ.

Σε μια κατάσταση έντονων κυβερνητικών και επιτελικών ανησυχιών για τον κίνδυνο του αποπληθωρισμού και της οικονομικής υπολειμότητας, πανικόβλητοι πολιτικοί ηγέτες εναντιώνονται στα μέτρα “ρευστότητας” που οι ίδιοι και οι κεντρικοί τραπεζίτες τους υποχρεώνονται να παίρνουν και ανήσυχτοι καταγγέλλουν ότι “τα τεράστια ποσά ρευστότητας που χορηγούνται θα δημιουργήσουν υπερπληθωρισμό” (*Ανγκελα Μερκελ, καγκελάριος της Γερμανίας*)! Ενώ ο πρόεδρος της αμερικάνικης FED, την ώρα που μαζί με την κυβέρνηση του Ομπάμα, κρατικοποιούν τεράστιους βιομηχανικούς κολοσσούς (Τζένεραλ Μότορς) και τράπεζες, ακολουθώντας την κευνσιανή συνταγή, δηλώνει με αγωνία ότι “αν δεν δεσμευθούμε για δημοσιονομική εξυγίανση, μακροπρόθεσμα δεν θα έχουμε χρηματοοικονομική σταθερότητα ούτε υγιή οικονομική ανάπτυξη”. Ο δε δικός μας Λ. Παπαδήμας, ως στέλεχος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, κατηγορεί ότι τα κυβερνητικά πακέτα για την “ενίσχυση των εθνικών οικονομιών” έχουν εκτινάξει το δημοσιονομικό έλλειμμα της ευρωζώνης από 1,9% του ΑΕΠ το 2008 σε 5,3% το 2009, και το χρέος από 69% του ΑΕΠ το 2008 σε 78% το 2009, καταγγέλλοντας ότι εξανεμίστηκαν οι προσπάθειες μιας δεκαετίας για “δημοσιονομικό νοικοκύρεμα”.

Αυτή η παραφροσύνη που χαρακτηρίζει την πολιτική των κυβερνήσεων, είναι μια ανάγλυφη εκδήλωση της σοβαρής και γενικευμένης κρίσης ηγεσίας που διαπερνάει το αστικό στρατόπεδο. Δεν υπάρχει σήμερα αστός πολιτικός ηγέτης ή συλλογικό ηγετικό σχήμα που να μπορεί να προτείνει κάποιες λύσεις. Οι πολιτικές τους βαδίζουν τυφλά εμπειρικά και αδιέξοδα. Γεγονός βέβαια που απορρέει από το γενικότερο αδιέξοδο και την αποσύνθεση του καπιταλιστικού συστήματος που αντιπροσωπεύουν.

Δεν επιδέχεται επισκευή

Το “ρολόι είναι χαλασμένο” οριστικά. Όσο ή όπως και να το “κουρδίσουν”, οι δείκτες του θα συνεχίσουν να κινούνται αντιφατικά και τρελά, στο ρυθμό της κρίσης. Που καθορίζεται από τις δομικές θεμελιακές αντιφάσεις ενός ιστορικά χρεωκοπημένου, παρακμασμένου και αποσυντιθέμενου καπιταλιστικού συστήματος.

Ο καπιταλισμός, για να ξεπεράσει τις νομοτελειακές και αναπόφευκτες κρίσεις του, δεν έχει παρά ένα και μοναδικό τρόπο: Την καταστροφή και την απαξίωση των παραγωγικών δυνάμεων (κτίρια, μηχανήματα, εργαλεία κλπ) και των προϊόντων που παράγαγε η σκληρή δουλειά της

εργατικής τάξης. Την καταδίκη σε μαζική ανεργία των εργαζομένων, τον περιορισμό, την απαξίωση και την στέρηση των εργατικών αμοιβών, -της μόνης πηγής επιβίωσης της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Την τραγική υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των εκμεταλλευόμενων και ολόκληρης της κοινωνίας, την εξάπλωση της φτώχεια και της εξαθλίωσης, την εξάρθρωση των αναγκαίων κοινωνικών υπηρεσιών της υγείας, της παιδείας, της περίθαλψης. Την αποδιάρθρωση την εξάρθρωση και την αποσύνθεση ολόκληρης της κοινωνίας.

Καταδικάζει την κοινωνία να λειτουργεί με ένα και μοναδικό κρι-

“Τι δεν είναι καπιταλιστική κρίση”

Αντιγράφουμε ένα μέρος από το δημοσιευμένο στο “Σημειωματάριο Ιδεών” του ένθετου ΕΠΤΑ της Κ.Ελευθεροτυπίας (17/5/09) κείμενο-σχόλιο του ισπανού φιλόσοφου, συγγραφέα και δοκιμογράφου Σαντιάγκο Άλμπα Ρίκο για τη σημερινή παγκόσμια οικονομική κρίση:

“Η υπεροχή του... καπιταλισμού”

“Ας δούμε πρώτα απ’ όλα τι δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
* Το ότι 950 εκατομμύρια άνθρωποι υποφέρουν από πείνα, αυτό δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
* Το ότι υπάρχουν 4,75 δισεκατομμύρια φτωχοί σε όλο τον κόσμο, αυτό δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
* Το ότι υπάρχουν ένα δισεκατομμύριο άνεργοι σε όλο τον κόσμο, αυτό δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
* Το ότι πάνω από το 50% του παγκόσμιου οικονομικά ενεργού πληθυσμού εργάζεται σε επισφαλείς συνθήκες, αυτό δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
* Το ότι 45% του παγκόσμιου πληθυσμού δεν έχει πρόσβαση σε νερό, αυτό δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
* Το ότι 3 δισεκατομμύρια άνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση στις πιο στοιχειώδεις υπηρεσίες υγείας, αυτό δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
* Το ότι 113 εκατομμύρια παιδιά δεν έχουν πρόσβαση στην εκπαίδευση και 875 εκατομμύρια ενήλικες συνεχίζουν να είναι αναλφάβητοι, αυτό δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
* Το ότι 12 εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο εξαιτίας α-

πολύτως ιάσιμων ασθενειών, αυτό δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
* Το ότι 13 εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο εξαιτίας της καταστροφής του περιβάλλοντος, αυτό δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
* Το ότι 16.306 είδη, μεταξύ των οποίων το ένα τέταρτο των θηλαστικών, απαιλούνται με εξαφάνιση, αυτό δεν είναι καπιταλιστική κρίση.
Όλα αυτά συνέβαιναν πριν από την κρίση. Τι είναι επομένως καπιταλιστική κρίση; Πότε αρχίζει μια καπιταλιστική κρίση;
Μιλάμε για καπιταλιστική κρίση όταν το να πεινάνε 950 εκατομμύρια άνθρωποι, το να διατηρούνται μέσα στη φτώχεια 4,75 δισεκατομμύρια άνθρωποι, το να παραμένει χωρίς νερό το 45% του παγκόσμιου πληθυσμού και χωρίς υπηρεσίες υγείας το 50%, το να λιώνουν οι πάγοι, το να αφήνουμε αβοήθητα τα παιδιά και το να αφανίζουμε τα δένδρα και τις αρκούδες ήδη δεν γεννεί αρκετό κέρδος για 1.000 πολυεθνικές και για 2,5 εκατομμύρια πολυεκατομμυριούχους.
...Κανένα άλλο ιστορικό σύστημα δεν παρήγαγε περισσότερο πλούτο και κανένα δεν παρήγαγε περισσότερη καταστροφή...
...Το πρόβλημα δεν είναι η κρίση του καπιταλισμού αλλά ο ίδιος ο καπιταλισμός...”

... και η εργατική τάξη

τήριο: την εξασφάλιση και την συνεχή διεύρυνση των ατομικών κερδών μιας ολιγάριθμης χούφτας καπιταλιστών που, ως ιδιοκτήτες, σφετερίζονται τα μέσα παραγωγής της κοινωνίας, ιδιοποιούνται τον τεράστιο κοινωνικό πλούτο που παράγουν με την δουλειά τους οι εργαζόμενοι.

Ανεξάρτητα από τις όποιες και όσες διακυμάνσεις ανακάμψεων και υφέσεων κι αν μεσολαβήσουν, ο καπιταλισμός στην ιμπεριαλιστική του φάση, είναι εντελώς ανίκανος, να διατηρήσει σε λειτουργία το σύνολο των τεράστιων παραγωγικών δυνάμεων και δυνατοτήτων που το ίδιο δημιούργησε -και ανεπιστρεπτί έχει ανάγκη η κοινωνία. Και αποτελεί πηγή πολέμων, καταστροφών, ανθρώπινης δυστυχίας και κοινωνικής οπισθοδρόμησης.

Αυτό το παρακμασμένο εκμεταλλευτικό σύστημα δεν επιδέχεται καμιά επισκευή παρά μόνο την ανατροπή και την διάλυση. Μόνο η επαναστατική αντικατάσταση του από την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας μπορεί να βγάλει την κοινωνία από αυτή την καταστροφική οπισθοδρόμηση και την καπιταλιστική αποσύνθεση.

Η μεγάλη ανάπτυξη του παραγωγικού μηχανισμού απαιτεί, στην θέση της διαλυτικής παραγωγικής καπιταλιστικής αναρχίας, τον σχεδιασμό της παραγωγής κάτω από την διοίκηση και των έλεγχου των ίδιων εργαζομένων. Στην θέση του ατομικού καπιταλιστικού κέρδους, ως κίνητρο της οικονομικής λειτουργίας, το κριτήριο της ικανοποίησης των ανθρώπινων και κοινωνικών αναγκών. Και πρώτα απ' όλα, στη θέση της ατομικής ιδιοκτησίας των παραγωγικών δυνάμεων και των εθνικών αστικών συνόρων, την κοινωνικοποιημένη συλλογική ιδιοκτησία τους και τις Ενωμένες Σοσιαλι-

στικές Πολιτείες της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου.

Η σοσιαλιστική αυτή μοναδική ελπιδοφόρα, για τους εργαζόμενους και ολόκληρη την ανθρωπότητα, προοπτική, που νομοτελειακά πηγάζει από την καταστροφική απειλή του σάπιου και αποσυντιθέμενου καπιταλισμού, δεν μπορεί και δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί από μόνη της.

Οι καπιταλιστές και το σύστημα τους δεν πρόκειται ποτέ να εγκαταλείψουν από μόνοι τους την κυριαρχία και την εκμετάλλευση ολόκληρης της ανθρωπότητας. Η σημερινή πραγματικότητα κάνει ολοφάνερο, όσο ποτέ άλλοτε, ότι ο κάθε καπιταλιστής, το κάθε καπιταλιστικό μονοπώλιο, και όλοι μαζί ταυτόχρονα, βασισμένοι στους μηχανισμούς της εξουσίας της εκμεταλλευτικής τάξης τους (κρατικός μηχανισμός, ψευδοδημοκρατικό πολιτικό καθεστώς, μαζικά μέσα ελεγχόμενης και παραποιημένης πληροφόρησης κλπ)θα συνεχίσει να κυνηγάει το δικό του μεγαλύτερο κέρδος ανεξάρτητα από τις καταστροφές που αυτό συνεπάγεται, ακόμα κι αν αυτό απειλεί την ύπαρξη ολόκληρου του πλανήτη.

Το γκρέμισμα των σαθρών καπιταλιστικών δομών μπορεί να το πετύχει μόνο η οργανωμένη μαζική κινητοποίηση και δράση των ίδιων των εκμεταλλευόμενων και πρώτα απ' όλα η ενιαία επαναστατική δράση της πιο συγκροτημένης κοινωνικής δύναμης. Της εργατικής τάξης. Με την αναγκαία μπολσεβίκικη οργάνωση, την απαραίτητη μαρξιστική ηγεσία και το επαναστατικό πρόγραμμα δράσης που θα συνδέει οργανικά τις καθημερινές διεκδικήσεις με τον πρωταρχικό στόχο ανατροπής του σάπιου καπιταλισμού, η εργατική τάξη μπορεί και πρέπει να συγκεντρώσει μαζί της όλα τα στρώματα των άλλων εκμεταλλευόμενων, να κατακτήσει την εξουσία και, συντρίβοντας το αστικό καθεστώς και όλους τους μηχανισμούς του, να εγκαθιδρύσει την δική της εργατική δημοκρατία (πλέρια δημοκρατία για τους εργαζόμενους, δικτατορία για τους εκμεταλλευτές) που θα προστατέψει και θα αναπτύξει την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Η δυνατότητα των καπιταλιστών να "ξεπερνούν" τα αδιέξοδα της κρίσης του συστήματός τους δεν έχει να κάνει με τις παραλλαγές της οικονομικής πολιτικής και διαχείρισης που εφαρμόζουν. Είτε με "νεοφιλελεύθερες" ρυθμίσεις είτε με "κεϋνσιανά" μέτρα, οι κυβερνήσεις και τα οικονομικά επιτελεία δεν αγγίζουν ούτε και μπορούν να αντιμετωπίσουν τις αιτίες της κρίσης, που πηγάζουν από τις δομές και τα θεμέλια του καπιταλιστικού συστήματος.

Καθορίζεται από την ικανότητά τους να μεταβιβάζουν τα βάρη και τις ζημιές της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων και της κοινωνίας. Καθορίζεται δηλαδή από την δυνατότητα των εργαζομένων, και κυρίως της εργατικής τάξης, να αντισταθούν στις συνέπειες της κρίσης, να προστατέψουν τις κατακτήσεις τους και να διεκδικήσουν καινούριες.

Η καλλιεργούμενη διάσπαση των δυνάμεων της εργατικής τάξης. Ο γραφειοκρατικός και εργατοπατερικός κρατικός και κομματικός έλεγχος των οργανώσεων του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Η μεθοδευμένη έλλειψη συντονισμού και οργάνωσης των εργατικών αγώνων και η συνεπαγόμενη αναποτελεσματικότητά τους. Η συστηματική καλλιέργεια ψεύτικων ελπίδων και αυταπατών για την δήθεν κοινοβουλευτική λύση των προβλημάτων και όλες οι υπόλοιπες μεθοδεύσεις που αναπτύσσονται μέσα στο εργατικό κίνημα από τα κυβερνητικά αστικά κόμματα και τους ρεφορμιστές ψευτοσοσιαλιστές και ψευτοκομμουνιστές συμμάχους τους. Αυτά και άλλες αντεργατικές μεθοδεύσεις αποτελούν την μοναδική συνταγή που διαθέτει το εκμεταλλευτικό καθεστώς και οι κυβερνήσεις του για την αντιμετώπιση της κρίσης. **Η μεταβίβαση των ζημιών και απωλειών της κρίσης από τους καπιταλιστές στους εργαζόμενους και την κοινωνία και η υλοποίηση των οικονομικών κυβερνητικών πολιτικών λιτότητας είναι τα μόνα που μπορούν να οδηγήσουν σε κάποιο πρόσκαιρο "ξεπέρασμα" της κρίσης, ως το ξέσπασμα βέβαια των επόμενων συμπτωμάτων της.**

Το γεγονός ότι, παρά το αδιέξοδο και την αθεράπευτη βαθιά πολιτική οικονομική και κοινωνική κρίση του, το καπιταλιστικό σύστημα καταφέρνει να επιβιώνει και οι κυβερνήσεις του να υλοποιούν τις αντιλαϊκές πολιτικές λιτότητας, οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην κατάσταση διάσπασης, ανοργανωσιάς και αναποτελεσματικότητας που καλλιεργείται και επικρατεί στις γραμμές του εργατικού κινήματος. Και πιο συγκεκριμένα, είναι συνυφασμένο με την απουσία μιας επαναστατικής μαρξιστικής εργατικής ηγεσίας που θα αντιπά-

λευε τα φαινόμενα αυτά. Και, με βάση ένα επαναστατικό μεταβατικό πρόγραμμα, θα πάλευε αποτελεσματικά για την ενιαία αγωνιστική δράση της εργατικής τάξης ενάντια στις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης και στις αντεργατικές πολιτικές των κυβερνήσεων του κεφαλαίου.

Όποια κουβέντα κι αν γίνεται ενάντια στην καπιταλιστική κρίση και τις βαριές συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης (φτώχεια, ανεργία, στερήσεις, εξαθλίωση κλπ), για απειθαρχούς και ανατρεπτικούς "αντικαπιταλισμούς" και άλλες διατυμπανιζόμενες "ανυπακούες" είναι κούφια λόγια αν δεν μεταφράζονται πρακτικά και καθημερινά σε πάλη για την οργάνωση του ενιαίου εργατικού μετώπου για την αντιμετώπιση της εργατικής πολυδιάσπασης, για τον πρακτικό συντονισμό των εργατικών αγώνων, για το δυνάμωμα και την ενίσχυση των εργατικών σωματείων, για την εργατοδημοκρατική τους λειτουργία ενάντια στον διαλυτικό έλεγχο των κάθε λογής βολεμένων γραφειοκρατών και των εργατοπατέρων, για την καταπολέμηση των αποπροσανατολιστικών κοινοβουλευτικών καθεστωτικών και ρεφορμιστικών αυταπατών και την διάδοση των επαναστατικών μαρξιστικών ιδεών στους εργάτες, για την οικοδόμηση συλλογικής επαναστατικής ηγεσίας, μιας ενιαίας επαναστατικής μπολσεβίκικης οργάνωσης.

Χωρίς μια τέτοια δράση, συνθήματα του τύπου "οι εργάτες στην εξουσία", που ακούστηκαν (από το ΕΕΚ), στην διάρκεια των ευρωεκλογών, ξεκομμένα από την πραγματική κατάσταση που επικρατεί στο εργατικό κίνημα, χάνουν κάθε νόημα και μοιάζουν σαν ξόρκια ακροαριστερής κουφιολογίας, όμοια με αυτά του "αντικαπιταλιστικού" μικροαστικού συνονθυλεύματος.

Μόνο μέσα από μια τέτοια δράση, η κοινωνικά, αριθμητικά και ποιοτικά δυνατή εργατική τάξη θα ξεπεράσει τις αδυναμίες που την καθλώνουν και την αποδυναμώνουν και, σαν τάξη, θα ανυψωθεί στον ιστορικό της ρόλο για την κατάκτηση της εξουσίας και την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.

X. Σταθάτος

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΟ ΚΚΕ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥΣ ΙΔΡΥΤΙΚΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΚΕ

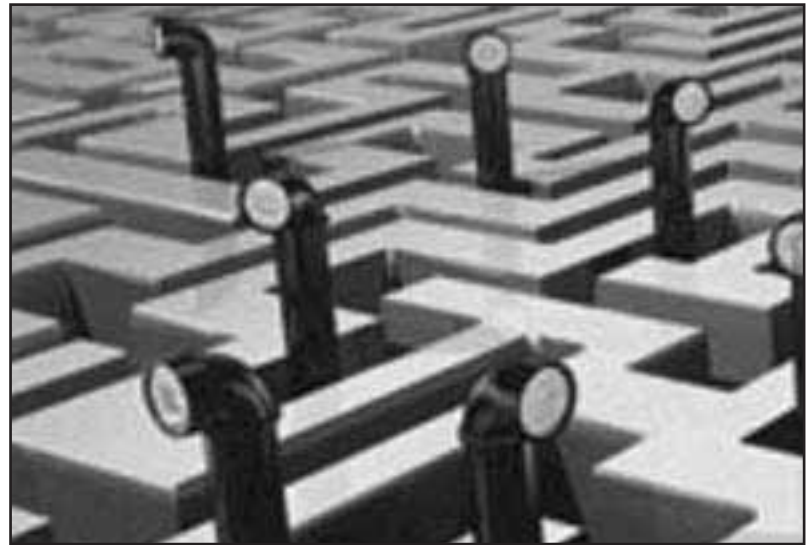
Τον περασμένο μήνα, σ' ένα μαρξιστικό έντυπο διαβάσαμε ότι: **"ο μόνος δρόμος που μπορεί να δώσει λύση στην εργατική τάξη και τη νεολαία είναι η οργανωμένη πάλη για τους ιδρυτικούς σκοπούς του κόμματος (του Κ.Κ.Ε.), δηλαδή για την ανατροπή του καπιταλισμού και τη νίκη του σοσιαλισμού"**.

Θα ήμασταν πραγματικά ευτυχείς αν μπορούσαμε να δεχτούμε αυτή την οπωσδήποτε καλοπροαίρετη άποψη και παρότρυνση μαζί. Μα δυστυχώς έχουμε τη γνώμη ότι είναι θεμελιακά εσφαλμένη η πολιτική αυτή άποψη. Πιστεύουμε δηλαδή ότι οι συντάχτες αυτού του εντύπου κάνουν αφετηριακό λάθος, σχετικά με τους σκοπούς, το χαρακτήρα και το ρόλο του εθνικο-ρεφορμιστικού

μικροαστικού και γραφειοκρατικού Κ.Κ.Ε, το οποίο καμιά σχέση δεν έχει πια με τους ιδρυτικούς σκοπούς του ΚΚΕ του 1918-1934.

Το κόμμα αυτό (όπως και όλα τα εκφυλισμένα Κ.Κ.) έχει πίσω του μια ολόκληρη ιστορία καταστροφικής, για το επαναστατικό εργατικό κίνημα, πολιτικής δράσης, την οποία δεν δικαιούται κανείς να την ξεχνάει ή να την παραβλέπει. Πρόκειται για μια ιστορία που έχει πληρωθεί πολύ ακριβά από την εργατική τάξη και τον εκμεταλλευόμενο λαό αυτής εδώ της χώρας. Μια ιστορία βαθιά χαραγμένη στη συλλογική μνήμη των μισθωτών σκλάβων, που με κανένα τρόπο δεν μπορεί να ξεγραφτεί. Κι είναι ασφαλώς αυτή η συσσωρευμένη οδυνηρή ιστορική εμπειρία που έχει καθορίσει τη μακρόχρονη πολιτική αποστασιοποίηση της εργατική τάξης από αυτό το εκφυλισμένο ιστορικό της κόμμα, που εξακολουθεί να έχει τον κομμουνιστικό τίτλο, χωρίς, όμως να είναι κομμουνιστικό.

Την πραγματικότητα αυτή οι μαρξιστές επαναστάτες όχι μόνο δεν πρέπει να την προσπερνάνε, αλλά οφείλουν να την κατανοήσουν σε όλο της το κοινωνικο-πολιτικό βάθος και με βάση αυτή την πραγματικότητα να χαράζουν την πολιτική και την ταχτική τους, στην πάλη για την επαναστατική ανασυγκρότηση του κομματιασμένου και ιδεολο-

γικά αποπροσανατολισμένου εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, παγκόσμια και εθνικά.

Άλλωστε, εκτός από την εθνικο-ρεφορμιστική αντεπαναστατική διαδρομή του εκφυλισμένου σοσιαλπατριωτικού ΚΚΕ, η σημερινή πολιτική του (από τη νομιμοποίησή του ως τώρα) δεν αφήνει κανένα περιθώριο για να υποστηρίξει κανείς πως υπάρχουν οποιεσδήποτε πιθανότητες να αναπτυχθεί μέσα στο κόμμα αυτό ρεύμα επιστροφής στους ιδρυτικούς σκοπούς του παλιού επαναστατικού προλεταριακού ΚΚΕ.

Για παράδειγμα, η συμμετοχή του ΚΚΕ στην κυβέρνηση Μητσοτάκη - Τζανετάκη, η διασπαστική πολιτική του στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, η αντίθεσή του στην ταχτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, η εθνικιστική καιροσκοπική πολιτική του στο ζήτημα της ιμπεριαλιστικής Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αντιδραστική στάση του απέναντι στην εξέγερση των οργισμένων νέων τον περσινό Δεκέμβρη και η νέα προσπάθεια νεκρανάστασης του σταλινικού μεσαίωνα με το 18ο Συνέδριό του, δείχνουν πιστεύουμε εντελώς καθαρά ότι το κόμμα αυτό δεν προσφέρει καμιά δυνατότητα ή ελπίδα επιστροφής στους μακρινούς πλέον, "ι-

δρυτικούς σκοπούς" του, στο πρόγραμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης που το έχει αποκηρύξει και με μίσος το πολεμάει από τις αρχές σχεδόν της δεκαετίας του 1930! Σπιλώνοντας και δολοφονώντας τους επαναστάτες που το υπεράσπιζαν!

Τίποτε δεν δικαιολογεί οποιεσδήποτε ελπίδες ότι το γραφειοκρατικό αυτό μικροαστικό εθνικο-ρεφορμιστικό συγκρότημα, μπορεί να μετασχηματιστεί και να γίνει το επαναστατικό μαρξιστικό κόμμα που από πολλές δεκαετίες χρειάζεται η εργατική τάξη, η νεολαία και ο εκμεταλλευόμενος λαός.

"Αφήστε κάθε ελπίδα όσοι μπαίνετε δω μέσα! Η ιστορία έβαλε σταυρό στο ΚΚΕ. Το προλεταριάτο πρέπει και στην Ελλάδα να δημιουργήσει το επαναστατικό κόμμα της τάξης του..."

Αυτά έγραφε και διακήρυττε, από τον Ιούλη του 1935, ο ηγέτης της μαρξιστικής αριστεράς, ο Παντελής Πουλιόπουλος. Που από το 1926, μαζί με την Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση (Δ.Α.Α., Τρότσκι) πάλευε ενάντια στο σταλινικό σοσιαλπατριωτισμό, για τον μαρξιστικό επαναστατικό επαναπροσανατολισμό του κόμματος και της 3ης Διεθνούς! Όσπου, τα γεγονότα έδειξαν ότι το κόμμα αυτό

Τι ήταν και γιατί διαλύθηκε η Ε.Σ.Σ.Δ.

ΛΕΟΝ ΤΡΟΤΣΚΙ

Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

“Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ”

του Λ. ΤΡΟΤΣΚΙ

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

και η σταλινισμένη Διεθνής είχαν οριστικά εγκαταλείψει τους ιδρυτικούς σκοπούς τους, διαστρεβλώνοντας τον μαρξισμό.

Στα 74 χρόνια που κύλησαν από τότε (από τον Ιούλη του 1935) επιβεβαιώθηκαν απόλυτα και με τον πιο τραγικό τρόπο όλα όσα είχε πει και προβλέψει η μαρξιστική αριστερή αντιπολίτευση. Αποδείχτηκε άπειρες φορές ότι:

"Ο ιστορικός ρόλος που επιφυλάσσεται στο κόμμα αυτό (στο εκφυλισμένο παλιό εργατικό ΚΚΕ) είναι γενικά ο ίδιος που παίζανε και θα παίζουν πάντα στη σημερινή εποχή όλα τα μικροαστικά κόμματα σε όλες τις αστικές χώρες: "αριστερός" βοηθός της καπιταλιστικής Αντίδρασης". ("Βασιλεία, Δημοκρατία, Κομμουνισμός", 1935).

Από τότε κιόλας, το ιστορικό καθήκον των μαρξιστών επανα-

στατών και της προλεταριακής πρωτοπορίας, ήταν να παλέψουν για τη δημιουργία του νέου επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης. Εγκαταλείποντας κάθε ελπίδα και προσπάθεια επαναφοράς του εκφυλισμένου ΚΚΕ στο δρόμο της προλεταριακής επαναστατικής πολιτικής του **Λένιν** και του **Τρότσκι** για τον διεθνικό σοσιαλισμό των Εργατικών Συμβουλίων, για την δικτατορία του προλεταριάτου, για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και του κόσμου, ολόκληρου.

Το να καλλιεργούμε σήμερα, ύστερα από την παταγώδη χρεοκοπία των σταλινικών γραφειοκρατικών καθεστώτων και κομμάτων, ψευδαισθήσεις για την επαναφορά των αντεπαναστατικών αυτών κομμάτων στον επαναστατικό μαρξισμό, είναι σίγουρα κάτι περισσότερο κι από ιστορική αφέλεια.

Η εργατική τάξη, με την οδυνηρή εμπειρία της και με το ταξικό της ένστιχτο, έχει βάλει σταυρό σ' αυτά τα "αριστερά" στηρίγματα της αστικής Αντίδρασης, δεν τα εμπιστεύεται πια, δεν εντάσσεται στις οργανώσεις τους, δεν είναι διατεθειμένη (στη συντριπτική πλειοψηφία της) να στρατευθεί με βάση την καιροσκοπική πολιτική τους. Στέκεται μακριά τους και θα συνεχίσει να κάνει το ίδιο, ακόμα κι αν, για λόγους διαμαρτυρίας, σε ορισμένες πολιτικές συγκυρίες, μπορεί κάποια εργατικά στρώματα να δίνουν σ' αυτά τα εκφυλισμένα εθνικορεφορμιστικά Κ.Κ., την ψήφο τους.

Περισσότερο από ποτέ άλλοτε, σήμερα, οι μαρξιστές επαναστάτες οφείλουν να αγωνιστούν για τη διάλυση των υπολειμμάτων του σταλινικού εθνικορεφορμισμού, για την εκμηδένιση της οποιας επιρροής των ψευτοκομμουνιστικών κομμάτων, σε στρώματα του προλεταριάτου. Οι παραπλανημένοι αγωνιστές της εργατικής πρωτοπορίας και της νεολαίας, πρέπει να βοηθηθούν να αποβάλλουν κάθε αυταπάτη και να συνειδητοποιήσουν τον αντε-

Σε Ανυπακοή και Απειθαρχία καλούσαν οι αφίσες της ηγεσίας του ΚΚΕ. Αλλά η ίδια ήταν η πιο πειθαρχημένη και υπάκοη στα κελεύσματα του ιμπεριαλιστικού κονκλάβιου της "Ε.Ε" για συμμετοχή στην απάτη των "ευρωεκλογών"

παναστατικό χαρακτήρα και τον προδοτικό ρόλο της πολιτικής όλων, χωρίς εξαίρεση, των σταλινικών κομμάτων. Για να στρατευθούν στην πάλη, για το νέο επαναστατικό κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Πράγμα που δεν μπορεί ασφαλώς να γίνει με την καλλιέργεια ψευδαισθήσεων πως είναι δυνατό να οδηγηθεί το ΚΚΕ πίσω στους ιδρυτικούς σκοπούς του! Αυτό που δεν κατορθώθηκε πριν από την 6η Ολομέλεια του 1934, σίγουρα δεν πρόκειται να γίνει τώρα!

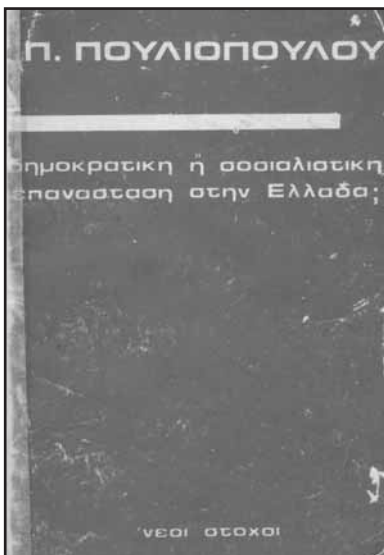
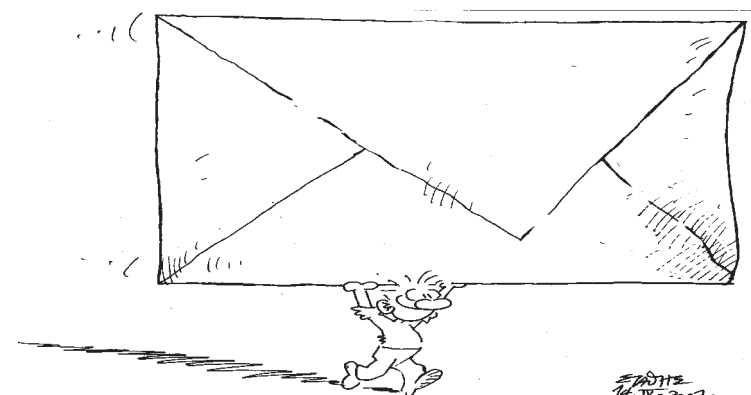
Πρέπει επιτέλους να γίνει ξεκάθαρο ότι **"το ιστορικό κόμμα του ελληνικού προλεταριάτου"**, το ΚΚΕ, έχει πάψει να υπάρχει ως επαναστατικό μαρξιστικό κόμμα, πριν από πολλές δεκαετίες! Έχει οριστικά γίνει "αριστερό" δεκανίκι της αστικής Αντίδρασης!

Κι ακόμα, οι μαρξιστές οφείλουν να πάψουν να διαφημίζουν και να στηρίζουν εκλογικά την καιροσκοπική μικροαστική εναντίωση της σταλινικής ηγεσίας του εκφυλισμένου ΚΚΕ στην ιμπεριαλιστική Ευρωπαϊκή Ένωση! Ακριβώς επειδή η εθνικιστική αποδοκιμασία της ιμπεριαλιστικής αυτής λυκοσυμμαχίας, από τη μια, και η

συμμετοχή στην απάτη των ευρωεκλογών, από την άλλη, όχι μόνο δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με την προλεταριακή επαναστατική πολιτική του μαρξισμού, αλλά είναι φανερά μια αντιδραστική πολιτική, που μόνο φραστικά διαφέρει από την αντίστοιχη εθνικιστική πολιτική του ακροδεξιού ΛΑ.Ο.Σ.

Βεβαίως, το ΚΚΕ "καταδικάζει την καπιταλιστική Ευρωπαϊκή Ένωση". Καταδικάζει όμως επίσης και την διεθνιστική πολιτική της πάλης για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και του κόσμου. Και υποστηρίζει την εθνικιστική θέση της αποχώρησης. Με άλλα λόγια, το μικροαστικό εθνικορεφορμιστικό ΚΚΕ δηλώνει και σ' αυτή την περίπτωση την πλήρη αντίθεσή του με τους ιδρυτικούς επαναστατικούς σκοπούς του παλιού εργατικού ΚΚΕ. Ομολογεί δηλαδή ότι το παλιό εργατικό ΚΚΕ και το ιδρυτικό του πρόγραμμα το εκπροσωπούσε η δολοφονημένη ηγεσία της Μαρξιστικής Αριστεράς. Η πολιτική της οποίας πρέπει να είναι ο οδηγός της πολιτικής δράσης των Διεθνιστών Κομμουνιστών και σήμερα.

Π. Δούμας

"Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;"
Η αξιέπραστη και εντελώς επίκαιρη ανάλυση (1934) του **Π. Πουλιόπουλου** για τον ελληνικό καπιταλισμό και την αναγκαιότητα της επαναστατικής μαρξιστικής προλεταριακής πολιτικής. Εξώφυλο της έκδοσης του 1972, "νέοι στόχοι".

“Το ΚΚΕ εκφυλίστηκε.

Εμπρός για το νέο επαναστατικό κόμμα του προλεταριάτου”

του Π. Πουλιόπουλου

(Απόσπασμα από το “Βασιλεία, Δημοκρατία Κομμουνισμός”, Ιούλης 1935)

Στη χώρα μας οι ιδιαίτερες ιστορικές συνθήκες της σχετικά καθυστερημένης καπιταλιστικής εξέλιξης - που συνέπεσε με τη γενική παρακμή του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος - δεν επιτρέψανε τη δημιουργία αυτόνομων κομμάτων της μικροαστικής δημοκρατίας στην ύπαιθρο ή στην πόλη. Οι διάφορες προσπάθειες σ' αυτή την κατεύθυνση, όσες δεν κατόρθωσαν σε φαιδρές αποτυχίες, δώσανε μόνο στα δύο κόμματα της αστικής τάξης μερικούς καλοπληρωμένους "ριζοσπαστικούς" πράκτορες τους μέσα στις ανήσυχες μικροαστικές μάζες.

Ο γραφειοκρατικός - δηλαδή ο εθνικιστικός και μικροαστικός - εκφυλισμός της Κομμουνιστικής Διεθνούς συγχρονίστηκε στην Ελλάδα με την ανάπτυξη ριζοσπαστικών τάσεων στις προοδευτικά απαθλιωμένες μικροαστικές, χωρικές και προσφυγικές μάζες. Απογοητευμένες αυτές από τα αστικά κόμματα της λαϊκής συμφοράς διοχετεύουνε το μικροαστικό ριζοσπαστισμό τους στο ΚΚΕ, την ίδια στιγμή που το κόμμα αυτό, κάτω από την επίδραση της σοβιετικής γραφειοκρατίας, εγκαταλείπει τις παλιές θέσεις μιας ανεξάρτητης πολιτικής του επαναστατικού προλεταριάτου. Η πρόσφατη εκλογική επιτυχία του ΕΜΕ-Α, κατά το μεγαλύτερο μέρος, οφείλεται σε βενιζελικούς ψήφους, που

- για λόγους άσχετους με το πρόγραμμα του ΕΜΕΑ - ξέφυγαν από την αποχή, και σε τέτοιες μικροαστικές τάσεις. Η χρεοκοπία του ΚΚΕ στα γεγονότα του Μάρτη, η εξάρθρωση των συνδικάτων του, η αδυναμία του να κινητοποιήσει το προλεταριάτο κι ο περιορισμός του σε εφημεριδογραφικούς θορύβους, φανερώνουν ότι οι "εκλογικοί θρίαμβοι" του κόμματος αυτού δεν έχουνε καμιά σχέση με την αύξηση της επιρροής ενός επαναστατικού κόμματος του προλεταριάτου.

Έτσι οι μικροαστικές τάσεις αποχτούνε μιαν αποφασιστική επίδραση μέσα σ' αυτό το κόμμα και το διαποτίζουν από όλους τους πόρους του. Μέσα από αυτή την πορεία πάει να προκύψει και στη χώρα μας ένα ιδιάτυπο κόμμα της μικροαστικής δημοκρατίας: Το εκφυλισμένο παλιό εργατικό ΚΚΕ. Διατηρώντας όλη την παραδομένη φρασεολογική τυπικότητα του "λενινισμού" και με την αίγλη της ΕΣΣΔ, συνδέεται με την εργατική τάξη, μα αποτελεί ένα εμποδιστικό φραγμό στην ταξική συνειδητοποίηση και στην προοδευτική ανάπτυξη του επαναστατικού της κινήματος. Ο ιστορικός ρόλος που επιφυλάσσεται στο κόμμα αυτό είναι γενικά ο ίδιος που παίζανε και θα παίζουν πάντα στη σημερινή εποχή όλα τα μικροαστικά κόμματα σε όλες τις αστικές χώρες: "αριστερός" βοηθός της καπιταλιστικής Αντίδρασης. Όταν οι μικροαστικές μάζες θα απογοητευθούν σίγουρα από τη διάψευση των απατηλών του υποσχέσεων (δεν είναι απάτη πως ο πόλεμος μπορεί να καταργηθεί με δημοψηφίσματα; πως μια αστική εθνοσυνέλευση και μια κυβέρνηση Παπανδρέου... Θέου, "δημοκρατικών αξιωματικών" και Καλομοίρη θα απαλλοτριώσει το ξένο κεφάλαιο; πως μια "εθνοσυνέλευση εκλεγμένη από απόλυτα ελεύθερες αναλογικές εκλογές" θα βγάλει το λαό από την καταστροφή κάτω από την καπιταλιστική κυριαρχία; κλπ. κλπ.) - τότε από το κόμμα της ψευτοεπαναστατικής ελπίδας οι μικροαστοί θα στραφούνε στο κόμμα της αντεπαναστατικής απελπισίας, δηλαδή στον πραγματικό φασισμό. Γιατί αυτός θα διαδεχότανε, μέσα σε

τέτοιες συνθήκες κοινωνικής αναστάτωσης, τις δικτατορίες, αυλικές ή "δημοκρατικές", που αναπόφευγα θα χρεοκοπήσουν.

Την τραγική διάλυση των Κομμουνιστικών Κομμάτων την είδαμε κιόλας στις μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες. Το Γερμανικό ΚΚ τσακίστηκε από το φασισμό γιατί τυχοδιωκτικά εξομοίωσε μ' αυτόν και τη μικροαστική δημοκρατία (Σοσιαλδημοκρατία) και την αστική δημοκρατία (Καθολικό Κέντρο). Στη Γαλλία το ΚΚ, αντίθετα, διαλύεται κι αυτό ιδεολογικά και πολιτικά μπρος τα μάτια μας μέσα σ' έναν αταξικό εθνικιστικό συνασπισμό μαζί με τους Ριζοσπάστες μικροαστούς "αντιφασίστες" για την εθνική άμυνα του γαλλικού милитарισμού και ιμπεριαλισμού κάτω από την αιγίδα της σοβιετικής διπλωματίας. Η ΚΔ στα χέρια του γραφειοκρατικού Κεντρισμού και της εκφυλισμένης σοβιετικής γραφειοκρατίας χρεοκόπησε στο σύνολό της.

Να γιατί λέμε ότι και το ΚΚΕ χάθηκε ως επαναστατικό κόμμα για την εργατική τάξη. Να γιατί πιστεύουμε απατηλές τις ελπίδες της Δεξιάς, ότι τα "λενινιστικά" καρυκεύματα του Κάπα προοιωνίζουν ένα ξαναγύρισμα των κεντριστών στις θέσεις της εργατικής ανεξαρτησίας με τη σιωπηλή εγκατάλειψη του προδοτικού Συνασπισμού, όπως έγινε και άλλοτε. Όχι. Δεν πρόκειται για "ταχτική", "διπλωματική μανούβρα" του ΚΚΕ, όπως με αφέλεια θέλουν να πιστεύουν πολλοί εργάτες οπαδοί του. Εδώ έχουμε τώρα τον τέλειο, τον οριστικό εκφυλισμό του κόμματος αυτού. Δεν μπορεί τόσο φοβερές προδοτικές πράξεις νάναι απλές μανού-

βρες, Α. Όχι. Γυρισμός δεν υπάρχει πια από τώρα και πέρα. Για το οριστικά εκφυλισμένο ΚΚΕ, περισσότερο ίσως παρά για κάθε άλλο εθνικό τμήμα της ΚΔ, αληθεύει σήμερα απόλυτα του ποιητή:

"Lasciate ogni speranza voi chi entrate!" ("Αφήστε κάθε ελπίδα όσοι μπαίνετε δω μέσα!")

Η ιστορία έβαλε σταυρό στο ΚΚΕ. Το προλεταριάτο πρέπει και στην Ελλάδα να δημιουργήσει το επαναστατικό κόμμα της τάξης του.

Τους τίμιους, τους αδιάφθορους ταξικά, τους δραστήριους προλετάριους που για την αίγλη της Ρωσικής Επανάστασης παρασύρονται από αυτό το ψεύτικο πια Κομμουνιστικό Κόμμα, έχουμε καθήκον να τους αποσπάσουμε από την καταστρεφτική επιρροή του Κεντρισμού. Έχουμε καθήκον ιερό σήμερα να αγωνιστούμε για να διαλύσουμε οριστικά τη σταλινική κλίκα. Αυτό είναι το σημαντικότερο επίκαιρο δίδαγμα από τα τωρινά γεγονότα στην Ελλάδα. Και στις εκατοντάδες τα ηρωικά θύματα που κάτω από την ψεύτικη πια κομμουνιστική σημαία αυτού του κόμματος βασανίζονται στις φυλακές και στα ξερονήσια, πρέπει με αδεφική υπομονή, συντροφικά να εξηγήσουμε πόσο εγκληματικά και μάταια σπατάλησε τους θησαυρούς της αυτοθυσίας τους μια κλίκα που συμμαχεί ανοικτά με τους πιο άσπονδους εχθρούς της εργατικής τάξης. Και να τους καλέσουμε να χαρίσουν τους θησαυρούς αυτούς στην Τάξη τους, στο νέο Επαναστατικό της Κόμμα.

(Π. Πουλιόπουλος, "Άρθρα, Θέσεις και Πολεμικές", σ. 26-28)

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΜΕΤΩΠΑ
Ο 2ος ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ
ΕΡΕΥΝΑ

ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΜΕΤΩΠΑ
Ο 2ος ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ 4ης
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
του Π.Πουλιόπουλου
Εξώφυλλο Έκδοσης 1976,
“Μαρξιστική Έρευνα”

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ

(Ο "ΛΕΝΙΝΙΣΜΟΣ" του Στάλιν)

Ο επαναστατικός μαρξισμός βρήκε την κορυφαία έκφρασή του στον μπολσεβικισμό, στο διαρκο-επαναστατικό μεταβατικό πρόγραμμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης και στον θρίαμβο του προλεταριακού ρώσικου Οχτώβρη, με την εγκαθίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους.

Συνεπής με τον μαρξιστικό διεθνιστικό εαυτό του, ο νικηφόρος μπολσεβικισμός, διακήρυξε πάντα τη σταθερή πεποίθησή του για το αδύνατο οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα ή σε κάθε έθνος χωριστά. Κι ήταν αυτός ο ίδιος ο μπολσεβικισμός, η ίδια η μπολσεβίκικη ηγεσία της Οχτωβριανής επανάστασης, που πρωτοστάτησε στην πάλη ενάντια στον εθνικιστικό γραφειοκρατικό εκφυλισμό του απομονωμένου πρώτου εργατικού κράτους, της ΕΣΣΔ, από τη στιγμή της ύπαρξής του.

Άλλωστε, με την ίδρυση και την οργάνωση της 3ης Κομμουνιστικής Διεθνούς (το Μάρτη του 1919) και με τις αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της, ο μπολσεβικισμός επιβεβαίωσε την αταλάντευτη πίστη του στη μαρξιστική θεωρία της διαρκούς επανάστασης και την απόφασή του να προωθήσει την εξάπλωση και τη νίκη της προλεταριακής επανάστασης σ' ολόκληρο τον κόσμο, ως προϋπόθεση της νίκης του σοσιαλισμού. Κι ήταν γι' αυτό που ποτέ δεν έπαψαν οι συναρχηγοί της Οχτωβριανής επανάστασης να τονίζουν ότι η νίκη της ρώσικης εργατικής τάξης και η εγκαθίδρυση

του πρώτου εργατικού κράτους ήταν μονάχα ο πρόλογος της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης!

Με άλλα λόγια, ο μπολσεβικισμός, στην εποχή της παρακμής του καπιταλισμού, αποδείχτηκε η μόνη πολιτική δύναμη που με συνέπεια διερμήνευσε, υπερασπίστηκε και ανέπτυξε τις θεμελιώδεις αρχές και ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού. Σε αδιάκοπη σκληρή αντιπαράθεση με όλες τις άλλες θεωρίες περί "σοσιαλισμού" και ιδιαίτερα με τη θεωρία του "εθνικού σοσιαλισμού", (του σοσιαλπατριωτισμού) έδειξε, θεωρητικά και στην πράξη, την επιστημονική ορθότητα του μαρξιστικού διαρκο-επαναστατικού προγράμματος της παγκόσμιας σοσιαλιστικής ανατροπής του παρακμασμένου καπιταλισμού.

Ο θεμελιωτής του μπολσεβικισμού **Ν. Λένιν**, τον Ιούλη του 1921, από το βήμα του 3ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς, για μια ακόμη φορά έκρινε αναγκαίο να δηλώσει:

"Σε μια ολόκληρη σειρά έργων μας, σε όλες τις διακηρύξεις μας, υπογραμμίσαμε πως στη Ρωσία... η κοινωνική επανάσταση δε μπορεί να θριαμβέψει τελειωτικά παρά μόνο με δυο όρους: πρώτα να υποστηριχτεί, στον κατάλληλο καιρό που θα χρειαστεί, από την κοινωνική επανάσταση σε μια ή περισσότερες προχωρημένες χώρες... Η άλλη προϋπόθεση είναι η συνεννόηση του προλεταριάτου, που ασκεί τη δικτατορία του, με την πλειοψηφία του αγροτικού πληθυσμού... Ξέρουμε ότι μονάχα με τη συνεννόηση αυτή μπορούμε να σώσουμε τη σοσιαλιστική επανάσταση της Ρωσίας όσον καιρό η επανάσταση δεν έχει γίνει σε άλλες χώρες". (Απαντα, τομ. 18, μέρ. 1, σελ. 137-138).

Με αυτή την ξεκάθαρη γλώσσα της μαρξιστικής αλήθειας, ο Λένιν μπροστά σε ολόκληρη την Κομμουνιστική Διεθνή και στην παγκόσμια εργατική τάξη, διακήρυχνε απερίφραστα ότι ο μπολσεβικισμός δεν είχε σοσιαλπα-

τριωτικές ψευδαισθήσεις: για να νικήσει τελειωτικά ο σοσιαλισμός (η κοινωνική επανάσταση) στη Σοβιετική Ρωσία, έπρεπε πρώτα να νικήσει η προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση "σε μια ή περισσότερες προχωρημένες χώρες".

Έτσι, με το διαρκο-επαναστατικό πρόγραμμα του Κ.Κ.Σ.Ε. και τις ιδρυτικές θέσεις και αποφάσεις της 3ης Διεθνούς, ο επαναστατικός μαρξισμός, είχε βρει την πιο γνήσια, την υψηλότερη έκφραση των επιστημονικών αναλύσεων και αρχών του, στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής του παγκόσμιου καπιταλισμού, στην εποχή των αρπαχτικών ιμπεριαλιστικών πολέμων και των προλεταριακών επαναστάσεων.

Ο σταλινικός "λενινισμός"

Επαναλαμβάνοντας τα ίδια, σχεδόν, τα λόγια του Λένιν, τρεις μήνες μετά τον θάνατό του, τον Απρίλη του 1924, ο **Στάλιν** έγραφε:

"Φτάνουν οι προσπάθειες μιας χώρας για να ανατρέψουν την αστική τάξη, η ιστορία της δικής μας επανάστασης το διδάσκει. Για την οριστική όμως νίκη του σοσιαλισμού, για την οργάνωση της σοσιαλιστικής παραγωγής, οι προσπάθειες μιας μόνο χώρας, αγροτικής προπάντων όπως η δική μας, είναι πια ανεπαρκείς. Γι' αυτό χρειάζονται οι ενωμένες προσπάθειες των προλεταρίων σε περισσότερες προχωρημένες χώρες". (Στάλιν: "Βάσεις του Λενινισμού").

Σαφέστατα οι αράδες αυτές συμφωνούσαν με τις διακηρύξεις και τις θέσεις του λενινικού διαρκο-επαναστατικού μαρξιστικού λόγου! Ήταν δηλαδή σύμφωνες με τις θεμελιακές αρχές του επαναστατικού μαρξισμού!

Τον Απρίλη του 1924 οι διεθνικές διαρκο-επαναστατικές διακηρύξεις του Λένιν ηκούσαν ακόμα στ' αφτιά των προλεταριακών μα-

ζών όλης της γης. Κι ο Στάλιν ένωθε οπωσδήποτε την ανάγκη να πείσει πως ήταν ο άξιος συνεχιστής του νεκρού ηγέτη του μπολσεβικισμού! Κι επομένως σταθερός αντίπαλος του σοσιαλπατριωτισμού.

Λίγους μήνες αργότερα, όμως, το φθινόπωρο του 1924, όταν αισθάνθηκε εδραιωμένος στη θέση του, άρχισε ν' αποσύρει απ' την κυκλοφορία την έκδοση της συλλογής όπου βρίσκονταν δημοσιευμένες οι γραμμές αυτές που επιβεβαίωναν την κατηγορηματική αντίθεση του μαρξισμού-λενινισμού, δηλαδή του μπολσεβικισμού, με τις χρεοκοπημένες αντιδραστικές θεωρίες του εθνικού "σοσιαλισμού".

Η ανερχόμενη κάστα της σοβιετικής γραφειοκρατίας (την οποία τόσο έντονα είχε καταγγείλει ο Λένιν στη διάρκεια της αρρώστιας του) αδημονούσε ν' απαλλαγεί από τις μπολσεβίκικες θέσεις της διεθνικής σοσιαλιστικής επανάστασης. Και καθώς οι ήττες του ευρωπαϊκού προλεταριάτου την ευνοούσαν, πίεζε όλο και πιο θαρρετά στην κατεύθυνση εγκαθίδρυσης του δικού της, του ρώσικου εθνικού "σοσιαλισμού", κάτω από την δική της φωτισμένη και στιβαρή ηγεσία!

Σ' αυτές τις συνθήκες, το φθινόπωρο του 1924 (πριν ακόμα συμπληρωθεί χρόνος από τον θάνατο του Λένιν) ανοίχτηκε ξαφνικά μια ανεπίσημη, δήθεν "ακαδημαϊκή, εξωκομματική συζήτηση, γύρω από το ζήτημα οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα, στα όρια ενός έθνους. Δηλαδή, για το γνωστό κι

εξαντλημένο ζήτημα του "εθνικού σοσιαλισμού", μια καθαρά αντιεπιστημονική κι επομένως αντιμαρξιστική βυζαντινολογία. Συζήτηση όμως που αν δεν είχε υποκινηθεί παρασκηνιακά από τον ίδιο τον Στάλιν, ασφαλώς δεν θα είχε ανοίξει και δεν θα είχε γίνει ποτέ. Γεγονός που δεν άργησε, άλλωστε, να επιβεβαιωθεί. Και μάλιστα με τον πιο επίσημο αλλά και ξεδιάντροπο σταλινικό τρόπο, καθαρά πραξικοπηματικό!

Συγκεκριμένα, όταν πια η έκδοση με τις λενινικές διεθνικές θέσεις (οι οποίες είχαν δημοσιευτεί τον Απρίλη του 1924, με τον τίτλο "Βάσεις του Λενινισμού" και με την υπογραφή του Στάλιν) είχε εξαφανιστεί τελειώς από την κυκλοφορία, ο γενικός γραμματέας του Κ.Κ.Σ.Ε., ο "λενινιστής" Στάλιν, έκρινε πως είχε φτάσει η ώρα να παρέμβει στην "ακαδημαϊκή" εκείνη εξωκομματική συζήτηση και να βάλει τα πράγματα στη θέση τους, μια και καλή, ως ανώτατος άρχων!

Έχοντας λοιπόν "ξεχάσει" όσα έγραφε τον Απρίλη του 1924 κι αντί να παραπέμψει στο Μαρξ, τον Ένγκελς και τον Λένιν ή έστω να παρουσιάσει τις ιδρυτικές θέσεις της Κομμουνιστικής Διεθνούς, ο "συνεχιστής" του Λένιν, χωρίς κανένα ενδοιασμό διακήρυξε από την "Πράβντα" (=Αλήθεια) ότι το μπολσεβίκικο κόμμα ήταν πάντοτε ένα κόμμα του εθνικού σοσιαλισμού!!!

Χωρίς να ρωτήσει τη γνώμη του κόμματος.

Διαστρέφοντας κυνικότατα την αλήθεια και μάλιστα στο όνομα του Λένιν, έγραψε:

"Το Κόμμα δέχτηκε πάντοτε σαν αφετηρία του ότι ο θρίαμβος του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα είναι η δυνατότητα να ανοικοδομηθεί σοσιαλιστικά αυτή η χώρα" ("εγκαθίδρυση του ολοκληρωτικού σοσιαλισμού"), λέει το μπουχαρινο-

σταλινικό πρόγραμμα του βου Συνεδρίου), **"και ότι αυτό το έργο, μπορεί να πραγματοποιηθεί με τις δυνάμεις μιας μόνο χώρας"**! ("Πράβντα", 12.11.1926).

Αυτός ήταν ο "μαρξισμός - λενινισμός" του Στάλιν. Τον Απρίλη του 1924, μαζί με τον Λένιν, αποδοκίμαζε τις ανοησίες για την δυνατότητα νίκης του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα και ιδιαίτερα στην καθυστερημένη, "αγροτική προπάντων", Ρωσία, των 17 εθνότητων. Και υπεράσπιζε τότε τις μαρξιστικές "βάσεις του Λενινισμού". Τον Νοέμβρη του 1926, πίσω από τις πλάτες του κόμματος, σε ανοιχτή αντίθεση με τις καταστατικές αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, πραξικοπηματικά, όχι μόνο ποδοπατάει τις διεθνικές επιστημονικές θέσεις του μπολσεβικισμού (εξαφανίζοντας, στο μεταξύ, όσα είχε ο ίδιος, γράψει πριν από δύομισι χρόνια) αλλά αυθαίρετα εμφανίζει το κόμμα του Λένιν, το κόμμα του προλεταριακού διεθνισμού και της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, ως ένα κόμμα που "πάντοτε δεχόταν" τις αντιδραστικές αντιλήψεις περί εθνικού σοσιαλισμού, τις χρεοκοπημένες σοσιαλπατριωτικές θεωρίες των σοσιαλδημοκρατών προδοτών ηγετών της 2ης Διεθνούς!

Με αυτό το ιδεολογικό πραξικόπημα, ο γραφειοκράτης καιροσκόπος Στάλιν, το Νοέμβρη του 1926, εγκατέλειψε ανοιχτά και οριστικά τον επαναστατικό μαρξισμό, τέθηκε επικεφαλής της ανερχόμενης γραφειοκρατικής κάστας, ενσάρκωσε τα αντιδραστικά της σχέδια και στο όνομα της δικτατορίας του προλεταριάτου, στραγγάλισε το μπολσεβίκικο κόμμα και την εργατική σοβιετική δημοκρατία και επέβαλε το γνωστό καθεστώς της αστυνομικής απολυταρχίας. Το καθε-

στώς της Γκεπεού και των γραφειοκρατικών προνομίων, της ψευτιάς και της μεσαιωνικής βαρβαρότητας. Το οποίο όμως το νόμασαν σοσιαλιστικό κι αργότερα το είπαν και κομμουνιστικό!

Ολοφάνερα, το γραφειοκρατικό αυτό τέρας δεν είχε βέβαια, καμιά απολύτως σχέση με τα σοσιαλιστικά ιδανικά με τις αρχές και με το πρόγραμμα του μπολσεβικισμού. Και ασφαλώς δεν μπορούσε παρά να οδηγήσει την ΕΣΣΔ, εκεί που ο ίδιος ο μπολσεβικισμός είχε προβλέψει: στη χρεοκοπία, στη διάλυση και στην καπιταλιστική παλινόρθωση, με επικεφαλής τους ηγέτες του σταλινικού "υπαρκτού σοσιαλισμού" της Γκεπεού.

Οι Μπρέζνιεφ, οι Χρουστώφ, οι Γκορμπατσώφ, οι Γιέλτσιν, οι Πούτιν κλπ, κλπ, ήταν μαθητές

και δάσκαλοι της σταλινικής απολυταρχικής σχολής του ρώσικου εθνικού "σοσιαλισμού". Και συνάμα γνήσια τέκνα της σοβιετικής γραφειοκρατικής κάστας (της σόβμπουρζ). Όλοι αυτοί οι αστέρες της ειρηνικής συνύπαρξης και της συνεργασίας με τους ηγέτες του ιμπεριαλισμού, τόσο πριν όσο και μετά από το 20ο Συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε. (1956), εργάστηκαν με συνέπεια και σ' ευθεία γραμμή, για την υλοποίηση εκείνων ακριβώς των σοσιαλ-εθνικιστικών αντιλήψεων του Στάλιν, που με το πραξικόπημα του 1926 εκτόπισαν το διεθνικό πρόγραμμα του μπολσεβικισμού για τη νίκη της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης. Εργάστηκαν δηλαδή για την διάλυση των προλεταριακών διεθνικών βάσεων της Ε.Σ.Σ.Δ. και του σοσιαλισμού, προετοιμάζοντας έτσι την καπιταλιστική παλινόρθωση.

Ο μπολσεβικισμός, με το μαρξιστικό διεθνιστικό πρόγραμμά του και με την Οκτωβριανή επανάσταση, είχε ενώσει τις 17 τσαρικές εθνότητες στην ελεύθερη και ισότιμη Ένωση Σοσιαλιστικών

Σοβιετικών Δημοκρατιών (Ε.Σ.Σ.Δ.). Και ταυτόχρονα πάλευε για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου. Γνωρίζοντας και διακηρύσσοντας αδιάκοπα πως ο σοσιαλισμός θα νικήσει μόνο όταν θα έχει ανατρέψει τον παγκόσμιο καπιταλισμό.

Αντίθετα, ο σταλινικός γραφειοκρατικός απολυταρχισμός, με το δόγμα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε κάθε χώρα χωριστά, διατηρώντας τα εθνικά σύνορα και τον εθνικό ανταγωνισμό μεταξύ των παραμορφωμένων εργατικών κρατών που πρόκυψαν από το επαναστατικό κύμα του δεύτερου ιμπεριαλιστικού μακελειού, επιζητώντας την ειρηνική συνύπαρξη και τη συνεργασία με τους ιμπεριαλιστές ενάντια στα επαναστατικά κινήματα, καταπνίγοντας τις επαναστατικές εξεγέρσεις σε διάφορες "σοσιαλιστικές" χώρες (Ουγγαρία, Ανατ. Γερμανία, Τσεχοσλοβακία), εξαπολύοντας πολέμους μεταξύ εθνικών "σοσιαλιστικών" κρατών και αποσυνθέτοντας το παγκόσμιο κομμουνιστικό και εργατικό κίνημα, οδήγησε τελικά στην αποσύνθεση των Ε.Σ.Σ.Δ. και το λεγόμενο "σοσιαλιστικό στρατόπεδο".

Παρ' όλα αυτά, είκοσι χρόνια μετά την χρεοκοπία και κατάρρευση του σταλινικού γραφειοκρατικού οικοδομήματος, η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. επιμένει ακόμα να μην βλέπει ότι ο Στάλιν και οι συνεργάτες του ήταν οι πρωτεργάτες της καπιταλιστικής παλινόρθωσης στην Ε.Σ.Σ.Δ., οι νεκροθάφτες του πρώτου εργατικού κράτους, οι χειρότεροι υπονομευτές της πάλης του προλεταριάτου για τον σοσιαλισμό.

Αποδεικνύει έτσι η σταλινική αυτή ηγεσία του Κ.Κ.Ε. πόσο ξένη κι άσχετη είναι και η ίδια από τον λενινικό μπολσεβικισμό, τον επαναστατικό μαρξισμό της εποχής μας.

Σχετικά με την εξάρθρωση της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος από τη χούντα, το 1968

Επειδή ορισμένοι αναγνώστες της Εργατικής Δημοκρατίας τηλεφωνάνε και ρωτούν γιατί δεν συνεχίσαμε τη δημοσίευση της εξιστόρησης του σ. Π. Δούμα σχετικά με την εξάρθρωση της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος από τα όργανα της χούντας, το φθινόπωρο του 1968, έχουμε να πούμε τα εξής.

Ο πρώτος λόγος της αναβολής του συγκεκριμένου δημοσιεύματος είναι οι τρέχουσες πολιτικές ανάγκες και υποχρεώσεις, οι οποίες έχουν ασφαλώς προτεραιότητα.

Ο δεύτερος λόγος είναι ορισμένες δυσκολίες που υπάρχουν (ύστερα από 40 ολόκληρα χρόνια) στη συγκέντρωση όλων των στοιχείων και των πληροφοριών (ημερομηνίες, κλπ) για τη σύλληψη, την

ανάκριση και τα βασανιστήρια του κάθε μέλους της ομάδας, η οποία μετά το στρατοδικείο διασκορπίστηκε σε διάφορες φυλακές, αλλά και σε διαφορετικές διεθνείς τάσεις του διασπασμένου παγκόσμιου κινήματος της 4ης Διεθνούς. Δεδομένου ότι η ομάδα αυτή, όταν πιάστηκε, δεν ανήκε σε καμιά από τις διεθνείς αυτές τάσεις (οργανώσεις).

Ωστόσο ο σ. Π. Δούμας, υπόσχεται να συνεχίσει την εξιστόρηση και να την ολοκληρώσει, βασισμένος σε όσα ο ίδιος γνωρίζει και όσα άλλα στοιχεία θα μπορέσει στο μεταξύ να συγκεντρώσει. Ήδη ετοίμασε ένα συμπλήρωμα στο πρώτο του άρθρο.

Συμπλήρωμα στο πρώτο άρθρο

α Η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος δημιουργήθηκε από έναν αριθμό μελών της προδικτατορικής Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας (ΚΕΔ), τα οποία, προβλέποντας τον κίνδυνο του πραξικοπήματος και της δικτατορίας είχαν αγοράσει ένα στοιχειώδη εκτυπωτικό μηχανισμό (πολύγγραφο, γραφομηχανή κλπ) μερικές εβδομάδες πριν από τις 21 Απρίλη 1967. Δηλαδή πριν από τη μέρα που τα τανκς και μονάδες στρατού βγήκαν στους δρόμους της Αθήνας και κατέλυσαν τα πολιτικά δικαιώματα και τις ελευθερίες του εκμεταλλευόμενου λαού της χώρας.

α Το όνομα ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, το πήραμε από το όνομα που είχε η οργάνωση της Μαρξιστικής Επαναστατικής Αριστεράς (Αριστερή Αντιπολίτευση του σταλινισμένου ΚΚΕ) και από το περιοδικό Σπάρτακος που αυτή εξέδιδε από το 1928 ως το 1934, όπου ιδρύθηκε η ΟΚΔΕ. Δηλώναμε έτσι την θέλησή μας να συνεχίσουμε και κάτω από τη δικτατορία την πάλη της ΚΕΔ για τις μπολσεβίκικες ιδέες και τους σκοπούς της μόνης αληθινής Κομμουνιστικής Διεθνιστικής Οργάνωσης του Παντελή Πουλιόπουλου και των συντρόφων του. Η οποία με υποδειγματική συνέπεια είχε αγωνιστεί εναντίον της σταλινικής σοσιαλπατριωτικής διαστρέβλωσης του μαρξισμού και εναντίον του μικροαστικού εκφυλισμού του ΚΚΕ.

α Στην πράξη όμως αποδείχτηκε ότι ο μικρός πυρήνας που ηγήθηκε στην απόφαση επανίδρυσης της ΟΚΔΕ (στις δύσκολες εκείνες συνθήκες), δεν διέθετε την απαιτούμενη προλεταριακή ιδεολογικο-πολιτική συνοχή και σταθερότητα απέναντι στις ποικίλες πιέσεις των διαφόρων ρευμάτων (διάφορες τάσεις της διασπασμένης 4ης Διεθνούς, μαοϊκό ρεύμα, κλπ).

α Από τα πρώτα σχεδόν βήματα της παράτολμης προσπάθειάς μας, ένα από τα στελέχη της μικρής ομάδας μας, επηρεασμένο από τις μαοϊκές αντιλήψεις, έβαλε ζήτημα δημιουργίας προϋποθέσεων για την συγκρότηση αντάρτικων ομάδων. Κι όπως φάνηκε στη συνέχεια είχε αρχίσει αυτόβουλα να κινείται προς αυτή την κατεύθυνση. Γεγονός που έγινε η αιτία της εξάρθρωσής μας. Και τελικά της διάλυσής μας.

α Μετά την κατάρρευση της χούντας και εξαιτίας της διάλυσης της δικής μας ομάδας (στη διάρκεια της φυλάκισής μας) το όνομα της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος χρησιμοποιήθηκε από στελέχη του πρώην Κομμουνιστικού Διεθνιστικού Κόμματος (Κ.Δ.ΚΕ - μαντελικοί). Η νέα αυτή ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, στην οποία συμμετείχε και ο σύντροφος με τις μαοϊκές επιρροές, αργότερα έγινε δυο κομμάτια: η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος (επίσημο τμήμα της μαντελικής "Ενιαίας Γραμματείας") και η ΟΚΔΕ-Εργατική Πάλη, μ' επικεφαλής τον σύντροφο με τις ανταρτίστικες μαοϊκές αντιλήψεις.

α Από τις ιδρυτικές πολιτικές απόψεις τους και τις πρακτικές τους, ήταν εξ' αρχής φανερό ότι και οι δυο αυτές μεταπολιτευτικές ΟΚΔΕ (οι οποίες διεκδικούσαν την ορθοδοξία του μαντελικού κεντρισμού) δεν αντιπροσώπευαν με κανένα τρόπο τις μπολσεβίκικες αρχές και την προλεταριακή επαναστατική παράδοση της Πουλιόπουλικής ΟΚΔΕ του 1934-38. Γι' αυτό και κατέληξαν σήμερα και οι δυο αυτές μαντελικές ομάδες που εμφανίζονται ως ΟΚΔΕ (Σπάρτακος και Εργατική Πάλη) να χάνουν γίνε αποχρώσεις της μικροαστικής αναρχοφιλελεύθερης πανσπερμίας, της λεγόμενης άκρας αριστεράς! Επιδιώκοντας και οι δυο την ενοποίηση του μικροαστικού τυχοδιωκτικού επαναστατισμού!!

* Τα στελέχη της προδικτατορικής Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας (Κ.Ε.Δ.) που συμμετείχαν στην ίδρυση της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος την άνοιξη του 1967 και συνελήφθησαν από την Ασφάλεια Προαστίων (Χωροφυλακή) το φθινόπωρο του 1968, ήταν τα εξής:

Θεοδόσης Θωμαδάκης, μηχανουργός, πρώην μέλος της Κ.Ε. του Κ.Δ.Κ.Ε., συνδικαλιστής.

Παναγιώτης Δούμας, υδραυλικός, πρώην μέλος της Ε.Δ.Α. και του εισοδιστικού παράνομου Κ.Δ.Κ.Ε., συνδικαλιστής.

Ελένη Δούμα-Φατούρου, λιθογράφος, πρώην μέλος του Κ.Δ.Κ.Ε., συνδικαλίστρια.

Σωφρόνης Παπαδόπουλος, μωσαϊκός, εργάτης, πρώην μέλος του Κ.Δ.Κ.Ε., που προσχώρησε στην Κ.Ε.Δ. μετά τον σχηματισμό της.

Μαζί με τα στελέχη αυτά συνελήφθησαν επίσης:

Ο Δημήτρης Φραγκουλάκης, νέο μέλος της Κ.Ε.Δ., λίγους μήνες πριν από το πραξικόπημα.

Η Άννα Καρούτα, εργάτρια βιβλιοδετείου, συμπαθούσα της Κ.Ε.Δ.

Η Νικολέτα Καρούτα, εργάτρια, συμπαθούσα της Κ.Ε.Δ.

Ο Θεμιστοκλής Δελβιζόπουλος.

Ο Ηλίας Κοροβέσης και

Ο Δημήτρης Καχριμάνης.

* Οι τρεις τελευταίοι δεν υπήρξαν ποτέ μέλη της Κ.Ε.Δ. ούτε και της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος. Ήταν ένας φιλικός πολιτικός κύκλος του σ. Σ. Παπαδόπουλου και έπαιρναν απ' αυτόν τον πολυγραφημένο παράνομο Σπάρτακο, χωρίς κανείς άλλος από εμάς να τους έχει δει ποτέ. Από αυτόν τον κύκλο ξεκίνησε η σύλληψή μας, ύστερα από τη σύλληψη(;) του τελευταίου στη σειρά.

* Ωστόσο, η εξάρθρωση περιορίστηκε στα δέκα αυτά άτομα. Ο μεγαλύτερος αριθμός των στελεχών, μελών και οπαδών της Κ.Ε.Δ. και της ΟΚΔΕ, απέφυγε τη σύλληψη. Βρέθηκαν όμως ξεκομμένα και ανήμπορα να δράσουν από τη

Α
ν
α
ρ
α
μ
έ
ς

στιγμή που πιάστηκε ο καθοδηγητικός κεντρικός πυρήνας και ο μηχανισμός. Και κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς είχε συμβεί και ποια στοιχεία διέθετε πλέον η Ασφάλεια του χουντικού καθεστώτος. Καθένας υπολόγιζε ότι βρίσκονταν πλέον υπό παρακολούθηση και περίμενε την σύλληψή του. Η απειρία και η υποψία ότι μπορεί να είχε διεισδύσει άνθρωπος της αστυνομίας στην οργάνωση, από την περίοδο της μισονομιμότητας (Κ.Ε.Δ.) παρέλυε κάθε σκέψη και διάθεση ανάληψης κάποιας πρωτοβουλίας.

* Όπως αναφέρθηκε όμως, εκτός από το γεγονός ότι κανένας μας δεν είχε εμπειρία από παράνομη πολιτική λειτουργία και δράση (γνωρίζαμε μόνο κάποιους συνωμοτικούς κανόνες από σχετικές μπροσούρες) η κύρια αιτία της εξάρθρωσής μας ήταν πολιτική. Δεν ήταν ασφαλώς καθόλου τυχαίο το ότι το ξήλωμα άρχισε από το περιβάλλον του συντρόφου που, σε πλήρη αντίθεση με τις αρχές του μαρξισμού και τους σκοπούς της ΟΚΔΕ, υποστήριζε ότι οι ανταρτίστικες μαοϊκές αντιλήψεις, ο αγροτικός ανταρτοπόλεμος, είναι δήθεν "μια μορφή της προλεταριακής επανάστασης"!!

* Όταν σκέφτεσαι με αυτό τον τρόπο και επιδιώκεις να συγκροτήσεις αντάρτικες ομάδες, είναι επόμενο να συγκεντρώνεις γύρω σου κάθε καρυδιάς καρύδια. Τα οποία, μακριά από την εργατική τάξη και την οργάνωσή της, φλυαρούν ανεύθυνα και για τα πάντα, ως τη στιγμή που θα βρεθούν αντιμέτωπα με τα οπλισμένα μαντρόσκυλα του κεφαλαίου και με ένα χαστούκι τα ξερνάνε όλα, όσα ξέρουν ή και όσα δεν ξέρουν.

* Και βέβαια αξιοσημείωτο είναι το ότι, όχι μόνο ο κήρυκας του αντάρτικου, αλλά και ο παλιός κεντρικός επίτροπος του Κ.Δ.Κ.Ε., δεν το έκριναν καθόλου αναγκαίο να συζητήσουμε για όλα αυτά που έγιναν και να βγάλουμε τα μαθήματά μας, όταν βρεθήκαμε προφυλακισμένοι στις φυλακές Αβέρωφ. Με αποτέλεσμα να χωρίσουν οριστικά οι δρόμοι μας και να μην ξανασυναντηθούν ως τώρα.

Π. Δούμας.

Με τη σημαία της 4ης Διεθνούς

Στις 6 Ιούνη του 1943, στο Νεζερό της Λαμίας, οι Ιταλοί φασίστες κατακτητές, δολοφόνησαν 106 παλιούς μαχητές του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος της χώρας μας.

Δεσμώτες της δικτατορίας του Μεταξά, οι περισσότεροι, είχαν μεταφερθεί από το κάτεργο της Ακροναυπλίας (το 1941) στο στρατόπεδο της Λάρισας. Και από εκεί στον τόπο της εκτέλεσης, για αντίποινα σ' ένα σαμποτάζ των ανταρτών του ΕΛ.ΛΑΣ, στο Κούρνοβο.

Ανάμεσα στους 106 δολοφονημένους, βρίσκονταν ο ηγέτης της μαρξιστικής αριστεράς (παλιός γραμματέας του ΚΚΕ) και θεμελιωτής του κινήματος της 4ης Διεθνούς, στην Ελλάδα, ο Παντελής Πουλιόπουλος.

Μαζί του ήταν και άλλοι τρεις πρωτεργάτες της 4ης Διεθνούς: ο Γιάννης Ξυπόλητος, ο Νώντας Γιαννακός και ο Γιάννης Μακρής.

Και οι τέσσερις αυτοί διεθμιστές κομμουνιστές, είχαν αφιερώσει όλη τους τη ζωή στην ασυμφιλίωτη πάλη για τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού, όπως αυτές εκφράστηκαν από τον νικηφόρο μπολσεβικισμό, από τους συναρχηγούς της Οκτωβριανής Επανάστασης, τον Λένιν και τον Τρότσκι, στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής και της θανάσιμης αγωνίας του καπιταλισμού.

Όταν στην Κομμουνιστική (3η) Διεθνή και στο ΚΚΕ έγιναν φανερά τα συμπτώματα του γραφειοκρατικού εκφυλισμού και του καιροσκοπισμού, ο νεαρός Παντελής Πουλιόπουλος (τότε γραμματέας του ΚΚΕ) και οι σύντροφοί του, όρθωσαν θαρραλέα το ανάστημά τους απέναντι στον σταλινικό σοσιαλπατριωτισμό και την αναπτυσσόμενη γραφειοκρατική αντεπανάσταση στην ΕΣΣΔ.

Διπλά κυνηγημένοι (από την αστική και από την σταλινική αντίδραση) οι αλύγιστοι αυτοί επαναστάτες, δεν γονάτισαν. Ως την τελευταία στιγμή, ακόμα κι απέναντι στο εκτελεστικό απόσπασμα, απέδειξαν, με την ηρωική διεθμιστική στάση τους, την μπολσεβίκικη συνέπειά τους.

Από το 1926 ως το 1934, αγωνίστηκαν ως Αριστερή Αντιπολίτευση, μέσα κι έξω (διαγραμμαμένοι) από τις οργανώσεις του ΚΚΕ, υπερασπίζοντας τις μπολσεβίκικες αρχές και θέσεις των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της 3ης Διεθνούς, στις συγκεκριμένες κοινωνικο-πολιτικές συνθήκες της χώρας μας.

Με το μαστίγιο της μαρξιστικής επαναστατικής κριτικής, αποκάλυψαν ότι η επικράτηση της καιροσκοπικής σταλινικής ομάδας στην ηγεσία του ΚΚΕ και οι αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας, το Γενάρη του 1934, μετέβαλαν το κόμμα της εργατικής τάξης σε κόμμα της μικροαστικής "δημοκρατίας", σε "αριστερό" βοηθό της αστικής Αντίδρασης! Όπως ακριβώς έγινε φανερό από τις καταστροφικές συνέπειες που ακολούθησαν.

Αντιμετωπίζοντας την οδυνηρή αυτή πραγματικότητα του εθνικορεφορμιστικού εκφυλισμού της 3ης Διεθνούς και των κομμάτων της, οι ηγέτες της Αριστερής Αντιπολίτευσης, με επικεφαλής τον Παντελή Πουλιόπουλο, προχώρησαν στην ίδρυση της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθμιστών Ελλάδας (Ο.Κ.Δ.Ε.) και αργότερα (1938) συγκρότησαν την Ενιαία ΟΚΔΕ, τμήμα της νεοδημιουργημένης 4ης Διεθνούς - παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Με τη σημαία της 4ης Διεθνούς, αγωνίζονταν ως την

τελευταία πνοή τους για το νέο επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης, με βάση το διαρκο-επαναστατικό μεταβατικό πρόγραμμα του μπολσεβικισμού. Το πρόγραμμα της σοσιαλιστικής ανατροπής του σαπισμένου καπιταλισμού και αναδιοργάνωσης ολόκληρης της κοινωνίας, κάτω από τη σοβιετική εξουσία της επαναστατημένης εργατικής τάξης.

Πάνω σ' αυτά τα θεμέλια και με το δικό τους αθάνατο παράδειγμα, παλεύουμε για την επαναστατική εργατοδημοκρατική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, για το νέο επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης.

ΣΤΟΥΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ

Δεν κλαιν τα μάτια που συνήθισαν φωτιές να βλέπουν. Οι αγωνιστές περήφανα κρατούν ψηλά το αστέρι τους δε σκύβουν το κεφάλι.

Καιρό να κλαίμε τους συντρόφους δεν έχουμε. Αλλά το τρομερό σας κάλεσμα είναι μες στην ψυχή μας κ' οι δεκαπέντε σας καρδιές θα χτυπούν μαζί μας. Το σιγαλό βογγητό σας κρούει τ' αυτιά μας ως βροντή αντιλαλώντας σαν προσκλητήριο.

Κόσμε που έχεις παλιώσει θα γίνης στάχτη είναι γραφτό σου να συντριβής. Και δε μπορείς σκοτώνοντας τους συναγωνιστές μας να μας λυγιστής.

Ξέρε το κι αν ακόμη οι θυσίες μας θά 'ναι βαρείες νικητές θα βγούμε. Μαύρη θάλασσα γαλήνεψε τα κύματά σου. Θά 'ρθη κ' η μέρα που λαχταρήσαμε της ειρήνης και της ελευθερίας θά 'ρθη η μέρα που θ' αρπάξουμε τις βαμμένες στο αίμα μας λόγχες.

Ν. Χικμέτ 1921

Η συνέχεια στο φύλλο του Σεπτέμβρη.

Έχασε το "μεγάλο στοίχημα" δεν διδάχτηκε όμως τίποτε.

Η αποχώρηση της ΟΚΔΕ - Εργ. Πάλη από την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ

Στο φύλλο του περασμένου Μάρτη η "Εργατική Πάλη" (μηνιαία εφημερίδα της δεύτερης ΟΚΔΕ) διαλαλούσε με άκρατο ενθουσιασμό: **"ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΕΙΝΑΙ Ε-ΔΩ!"**

Με τον ηχηρό αυτόν τρόπο η "μαντελική" ηγεσία της ΟΚΔΕ (Ε.Π.) υποδέχτηκε, χειροκρότησε και αξιολόγησε την **"Πρωτοβουλία για την ενότητα και την κοινή δράση της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς"**.

Συμπυκνώνοντας την τοποθέτησή της, η διορατική αυτή μαρξιστική ομάδα είχε τότε με έμφαση διακηρύξει:

"Ασφαλώς είναι μια σημαντική επιτυχία το γεγονός ότι εννέα οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς (και τα δυο μετωπικά σχήματα ΜΕ.Ρ.Α. και ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α.) συμφώνησαν σε μια πολιτική πλατφόρμα, όπως το είχαν δηλώσει στη μεγάλη συγκέντρωση του Σπόρτινγκ, στις 31 Γενάρη 2009. Αυτή η πλατφόρμα, μπορεί να μην είναι τέλεια - και κάτι τέτοιο είναι απόλυτα φυσιολογικό για ένα τόσο μεγάλο εύρος οργανώσεων - είναι όμως μια βάση που μπορεί να βελτιωθεί ακόμη περισσότερο".

Τέτοιο ήταν το πόρισμα του "μαντελικού" μαρξισμού τους. Η "πλατφόρμα" των εννέα "αντικαπιταλιστικών οργανώσεων" δεν ήταν μόνο "μια σημαντική επιτυχία". Αλλά αποτελούσε και **"μια βάση"** η οποία θα μπορούσε **"να βελτιωθεί ακόμη περισσότερο"**!!!

Αφού λοιπόν παρέθεσαν μεγάλα κομμάτια από την "ιστορική" αυτή "αντικαπιταλιστική πλατφόρμα", οι μαρξιστές της ΟΚΔΕ (Ε.Π.) άστραψαν και βρόντηξαν: **"το μεγάλο στοίχημα είναι εδώ"**, η ιστορική ευκαιρία για την "ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς" είναι παρόν και δεν πρέπει ν' αφήσουμε να χαθεί. Και βέβαια υποσχέθηκαν να

"δώσει (η ΟΚΔΕ) όλες τις δυνάμεις της για έναν (αγωνιστικό!) προσανατολισμό της Πρωτοβουλίας..."

Στο φύλλο του Απρίλη η "Εργατική Πάλη", μετά την "μεγάλη συγκέντρωση" στην αίθουσα της "Αθηναΐδας" αν και διαπιστώνει κάποιες "αδυναμίες" (εκλογικίστικες λογικές, άστοχες ενέργειες, ανταγωνισμοί, κλπ) στο "εγχείρημα" της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ, υποστηρίζει ωστόσο ότι το "εγχείρημα" αυτό, στη συγκεκριμένη συγκυρία, έχει μπροστά του "μεγάλες δυνατότητες", τις οποίες "η αντικαπιταλιστική αριστερά:" έχει την ικανότητα να τις εκμεταλλευτεί. Κατά συνέπεια, οι ηγέτες της ΟΚΔΕ (Ε.Π.) πιστοί στη λογική της μαντελικής πολιτικής τους, θεώρησαν επαναστατικό καθήκον τους να δηλώσουν:

"Σε κάθε περίπτωση, θα παλέψουμε με όλες τις δυνάμεις μας, ακόμη και σε βάρος ορισμένων θέσεων που χαρακτηρίζουν το κίνημά μας και την ΟΚΔΕ, ώστε το νέο εγχείρημα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς να πετύχει όσο το δυνατό περισσότερο..." ("Δυνατότητες και αδυναμίες της αντικαπιταλιστικής αριστεράς", σελ. 5).

Το κεντρικό ζήτημα λοιπόν για την ΟΚΔΕ του μαντελικού κεντρισμού, μέσα στο μήνα Απρίλη, ήταν να παλέψει με όλες τις δυνάμεις της για να ξεπεραστούν οι "αδυναμίες" της αντικαπιταλιστικής αριστεράς", για να **"εφαρμοστούν οι αποφάσεις της Αθηναΐδας (οι οποίες) δίνουν σε γενικές γραμμές έναν σωστό προσανατολισμό"**, **"ώστε να πετύχει το νέο εγχείρημα... όσο το δυνατό περισσότερο"**.

Και φυσικά, για τον ιερό αυτό σκοπό, οι ευλύγιστοι μαθητές του μαντελισμού, δεν είχαν κανένα δισταγμό και καμιά δυσκολία να θυσιάσουν και "ορισμένες θέσεις" του τροτσικιστικού κινήματος (ό,τι απόμεινε δηλαδή) για

να διευκολύνουν την συνεννόησή τους και την ενότητα με την μικροαστική "αντικαπιταλιστική" και αντιμαρξιστική Βαβέλ!!

Φτάσαμε έτσι στον τελευταίο μήνα, πριν από την απάτη των λεγόμενων ευρωεκλογών. Ο προεκλογικός αγώνας ξεκίνησε. Οι αφίσες της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ έκαναν κιάλας την εμφάνισή τους, σε μια απελπισμένη προσπάθεια να προκαλέσουν το ενδιαφέρον των εργαζόμενων, που δεν περιμένουν τίποτε από τις εκλογές αυτές. Μια και ξέρουν πια ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι μηχανισμός που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των μονοπωλίων.

Μα οι καθοδηγητές της ΟΚΔΕ (Ε.Π.) επιμένουν ότι το "εγχείρημα" της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ πρέπει να πετύχει όσο το δυνατό περισσότερο, ανεξάρτητα απ' το τι σκέφτονται οι εργατικές μάζες για την κοροϊδία και την απάτη των "ευρωεκλογών".

Έτσι, η "Εργατική Πάλη", που κυκλοφόρησε στις αρχές του Μάη, χωρίς να νοιάζεται για το μεγάλο ρεύμα αποχής από το θέατρο εκλογής του διακοσμητικού "ευρωκοινοβουλίου". Και έχοντας θυσιάσει, στο βωμό της αντικαπιταλιστικής ενότητας, το κεντρικό προγραμματικό σύνθημα του τεταρτοδιεθνιστικού κινήματος για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και όλου του πλανήτη. Ευθυγραμμίστηκε πλήρως με την ανούσια φωνακλάδικη προεκλογική καμπάνια του μικροαστικού επαναστατισμού. Πιστεύοντας ότι με την καιροσκοπική αυτή πολιτική της προωθεί την "αντικαπιταλιστική ανασύνθεση" του εργατικού κινήματος!

Με τα κεντρικά συνθήματα αυτής της καμπάνιας στην πρώτη της σελίδα, η εφημερίδα της ΟΚΔΕ, στο φύλλο του Μάη, διακήρυττε: **"Στηρίζουμε - Δυναμώνουμε την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ"**

Ενώ στην 5η σελίδα της, μ' ένα ολοσέλιδο άρθρο, υιοθετούσε την Πολιτική Διακήρυξη που μό-

λις είχε κυκλοφορήσει το Συντονιστικό της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ.

Συγκεκριμένα, στη σύντομη εισαγωγή του άρθρου (που αποτελείται από αποσπάσματα της Διακήρυξης) έγραφε:

"Ήδη έχει κυκλοφορήσει η Πολιτική Διακήρυξη που είναι ένα βασικό πολιτικό κείμενο που στερεώνει ακόμη περισσότερο την πολιτική συμφωνία ανάμεσα στις 11 οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς που συμμετέχουν στην ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ".

Όλα επομένως πήγαιναν κατ' ευχήν. Με στερεωμένη **"ακόμη περισσότερο την πολιτική συμφωνία"**, δεν έμενε πλέον παρά μόνο η Εκλογική Διακήρυξη και το ψηφοδέλτιο που θα παρουσιάζονταν τις επόμενες μέρες. Οπότε το **"νέο εγχείρημα"** για **"μια σύγχρονη Αριστερά, ενωτική και μαζική αντικαπιταλιστική και επαναστατική"** ήταν σχεδόν έτοιμο να βγει στην εκλογική αρένα, για να διεκδικήσει την ψήφο του ελληνικού λαού. Αλλά και για να παλέψει για την ανατροπή! Στο μέλλον.

Αυτά έγραφαν και διακήρυτταν οι "μαρξιστές" ηγήτορες της ΟΚΔΕ (Ε.Π.) ως την αποφράδα Πέμπτη της 14 Μάη τρέχοντος έτους. Όπου ξαφνικά, ως αστραπή εν αιθρία, όλα ανατράπηκαν! Προπάντων δε, η προσφάτως στερεωμένη, "ακόμη περισσότερο", πολιτική συμφωνία ανάμεσα στις 11 οργανώσεις της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ, όχι μόνο τινάχτηκε απρόοπτα στον αέρα, αλλά αποδείχτηκε πλάσμα διεστραμμένης φαντασίας!

Αιφνιδιαστικά, με μια ανακoinωση τύπου που κυκλοφόρησε στις 18/5/09, η Κ.Ε. της ΟΚΔΕ, μάθαμε ότι:

"Την Πέμπτη 14/5/09 η ΟΚΔΕ... αποχώρησε από την (Αντικαπιταλιστική Αριστερή Συνεργασία για την Ανατροπή) λόγω των αφόρητων συνθηκών, πολιτικών και οργανωτι-

κών, που δημιουργήθηκαν σε βάρος των αρχών του επαναστατικού μαρξισμού".

Η ανακοίνωση αυτή με τις άφρονες και βαρύτατες κατηγορίες εναντίον των χτεσινών "συναγωνιστών" τους, είναι φανερό στον καθένα ότι αναιρεί τελείως όσα οι ίδιοι έγραφαν, πριν από λίγο, σχετικά με την πολιτική διακήρυξη και την στερέωση της πολιτικής συμφωνίας μεταξύ τους! Τι μεσολάβησε λοιπόν ώστε ν' ανακαλύψουν ξαφνικά, στις 13 ή 14 Μάη, ότι η πολιτική αυτή συμφωνία **"στην πραγματικότητα ήταν εξαιρετικά επιφανειακή"**; Η ανακοίνωση δεν λέει τίποτε πάνω σ' αυτό!

Λένε ωστόσο, οι "μαρξιστές" της ΟΚΔΕ, ότι αποχώρησαν από το "ελπιδοφόρο εγχείρημα της ενότητας" και αναγκάστηκαν να καταγγείλουν τους άλλους δέκα (10) εταίρους τους, **"λόγω των αφόρητων συνθηκών, πολιτικών και οργανωτικών, που δημιουργήθηκαν σε βάρος των αρχών του επαναστατικού μαρξισμού"**. Εντυπωσιακή σ' αλήθεια καταγγελία! Δεν λένε όμως τότε δημιουργήθηκαν οι αφόρητες αυτές αντιμαρξιστικές συνθήκες. Οι οποίες αποκλείεται οπωσδήποτε, να εμφανίστηκαν ξαφνικά στις 14 του Μάη! Κι αν κρίνουμε απ' όλα όσα τραγελαφικά και επαίσχυντα αναφέρει η ανακοίνωση αυτή, **οι αρχές του επαναστατικού μαρξισμού απουσίαζαν εντελώς απ' όλη αυτή τη νέα απόπειρα σύγκλισης της σεχταριστικής μικροαστικής πανσπερμίας, εν όψει των επερχόμενων εκλογών!**

Στο κάτω-κάτω, πρέπει να σημειώσουμε ότι δεν έλειψαν απ' αυτή τη χώρα οι μαρξιστές επαναστάτες οι οποίοι έγκαιρα επισημάνανε και υπέδειξαν ότι το συνονθύλευμα του μικροαστικού ακροαριστερισμού δεν είχε ποτέ κι ούτε θάχει στο μέλλον, μια οποιαδήποτε σχέση με οποιοσδήποτε αρχές και ιδιαίτερα με τις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού. Κι όχι μόνο στη δική μας χώρα, μα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ως όψιμοι υπερασπιστές του επαναστατικού μαρξισμού, επομένως, οι ηγήτορες της ΟΚΔΕ (Ε.Π.) θάπρεπε και οι ίδιοι να γνωρίζουν ή τουλάχιστο να έχουν υποψιαστεί πριν από καιρό,

ότι η ακροαριστερή Βαβέλ δεν έχει παρά μόνο μια εξαιρετικά επιφανειακή και εκλεκτική αναφορά στον μαρξισμό, παρόμοια μ' εκείνη την δόλια αναφορά των ηγετών του σοσιαλδημοκρατικού και του σταλινικού ρεφορμισμού.

Μπορούσαν επομένως να ξέρουν απ' την αρχή, οι καθοδηγητές της ΟΚΔΕ (Ε.Π.), ότι τα διάφορα σχήματα της περιβόητης "αντικαπιταλιστικής άκρας αριστεράς" ποτέ δεν είχαν και δεν σεβάστηκαν τις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού.

Άρα, θα γνώριζαν ανέκαθεν ότι αυτή η μικροαστική Βαβυλωνία ποτέ δεν ήταν: **"μια πραγματική αντικαπιταλιστική και επαναστατική αριστερά"** όπως το λέει τώρα, τόσο απρόοπτα, η ανεκδιήγητη αντιφατική και καθόλου μαρξιστική ανακοίνωσή τους, που κόπτεται για τις καταπατημένες αρχές του μαρξισμού!

Αν οι ίδιοι είχαν μια συνεπή σχέση με τις αρχές και με τις επιστημονικές ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού, σίγουρα δεν θα επιδίωκαν να ενωθούν με αυτά τα σχήματα της τυχοδιωκτικής άκρας αριστεράς. Κι ούτε θα έγραφαν (ακόμα και τώρα, σ' αυτή την ανακοίνωση - καταγγελία) ότι, παρά τις **"αφόρητες αντιμαρξιστικές συνθήκες"** που επικρατούσαν στο "εγχείρημα της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ", ωστόσο, **"οι βασικές πολιτικές θέσεις (του) περιείχαν πολλά σημεία και κατευθύνσεις που μπορούσαν να βοηθήσουν στην ενότητα και την κοινή δράση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς"**.

Αντί, ως μαρξιστές, οι ηγήτορες της ΟΚΔΕ (Ε.Π.) να παραδεχτούν απερίφραστα ότι αυτοί οι ίδιοι έκαναν ένα πολύ σοβαρό λάθος που φαντάστηκαν ότι τα μικροαστικά ακροαριστερά σχήματα θα μπορούσαν να έχουν μαρξιστικές αρχές και θέσεις. Κι αντί να προσπαθήσουν να καταλάβουν αυτό το βασικό λάθος τους και να διδαχτούνε απ' αυτό. Αντίθετα, αυτοί οι ακραιφνείς και δραστήριοι μαθητές του "μαντελικού" μαρξισμού, κλείνουν την ανεκδιήγητη ανακοίνωσή τους με την πιο εκπληκτική, τελείως αντιμαρξιστική δήλωση:

"Η ΟΚΔΕ πιστή στις αρχές της και την πολιτική της θα συνεχίσει να παλεύει για την ε-

νότητα και την κοινή δράση των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων, μια που θεωρεί αυτή την ενότητα στην παρούσα συγκυρία σαν βασική προϋπόθεση για την ενότητα του εργατικού κινήματος, για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεσή του, για την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων".

Η δήλωση αυτή τα λέει όλα και καθαρά. Και πρώτα απ' όλα μας λέει ότι οι καθοδηγητές της μαντελικής ΟΚΔΕ (Ε.Π.) ενώ έχασαν **"το μεγάλο στοίχημα"** δεν μπόρεσαν να μάθουν τίποτε. Δεν κατάφεραν να αντιληφθούν ότι το στοίχημα που είχαν βάλει το μήνα Μάρτη, το είχαν χαμένο από καιρό! Κι αυτό επειδή οι "αντικαπιταλιστικές δυνάμεις" με τις οποίες ήθελαν και θέλουν ακόμα και τώρα, να ενωθούν και να δράσουν μαζί, **δεν είναι δυνάμεις ανασυγκρότησης, αλλά διάσπασης και διάλυσης του εργατικού κινήματος**, όπως το βεβαιώνει αδιάψευστα όλη η πολιτεία τους! Γεγονός που δεν χρειάζεται να 'ναι κανείς μαρξιστής για να το αναγνωρίσει. Οι εργάτες το ξέρουν καλά από την εμπειρία τους!

Από τη δήλωση αυτή προκύπτει επομένως, ότι οι μαρξιστές της ΟΚΔΕ (Ε.Π.) δεν έχουν ακόμα καταφέρει να μάθουν ότι στην παρούσα συγκυρία βασική προϋπόθεση για την επαναστατική εργατοδημοκρατική ανασυγκρότηση του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος, είναι η πάλη των μαρξιστών και της εργατικής πρωτοπορίας για την διάλυση όλων των οπορτουνιστικών και όλων των σεχταριστικών ακροαριστερών σχηματισμών. Για την διάλυση όλων των διαλυτών του εργατικού κινήματος. Και πρώτ' απ' όλα εκείνων των διαλυτών που εκπληρώνουν το διασπαστικό τους έργο στο όνομα του επαναστατικού και του κομμουνισμού!

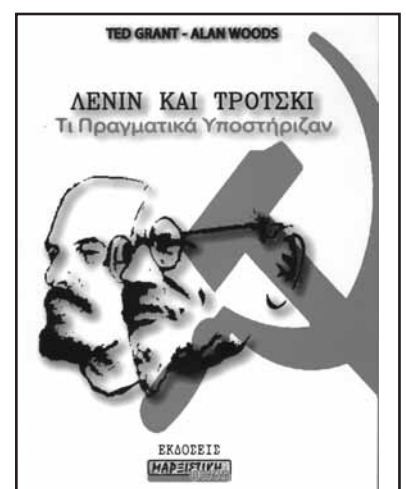
Η δήλωση αυτή λοιπόν κάνει φανερό ότι οι αρχές και η πολιτική της μαντελικής (κεντριστικής) ΟΚΔΕ (Ε.Π.) απέχει πολύ από τις αρχές και την πολιτική του επαναστατικού μαρξισμού της εποχής μας, του λενινικού μπολσεβικισμού.

Η συμμετοχή της στη συγκρότηση του ακροαριστερού εκτρώματος της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ και η πρόθεσή της να συνεχίσει αυτή την ίδια χρεοκοπημένη πολιτική, αποκαλύπτει ότι ο μαρξισμός που επικαλείται είναι ο κακοποιημένος "μαρξισμός" του μικροαστικού επαναστατισμού, του ακροαριστερού σεχταριστικού εργατοπατερισμού, ανακατεμένου με τον καιροσκοπισμό του πολύχρωμου ρεφορμισμού και κεντρισμού.

Αν και τούτη τη φορά, ύστερα από το φιάσκο της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥΑ, τα μέλη της ΟΚΔΕ (Ε.Π.) δεν καταφέρουν να βγάλουν τα μαθήματά τους, να βρουνε το δρόμο του επαναστατικού μαρξισμού (του Μαρξ κι όχι του Μάντελ) και να κόψουν οριστικά κάθε σχέση με την μικροαστική ακροαριστερή αποσύνθεση, η οργάνωση αυτή είναι καταδικασμένη να χαθεί για το κίνημα της 4ης Διεθνούς, είναι προορισμένη να συνεχίσει να συμβάλει στο διαλυτικό έργο της δήθεν "αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς".

Το κίνημα της 4ης Διεθνούς, είναι το κίνημα της μαρξιστικής επαναστατικής αριστεράς, το μπολσεβίκικο κόμμα της προλεταριακής πρωτοπορίας και της εργατικής δημοκρατίας. Αυτό το κόμμα όχι μόνο δεν είναι σύμμαχος του διαλυτικού, αντιμαρξιστικού, ακροαριστερισμού, αλλά είναι θανάσιμος αντίπαλός του. Για να χτίσουμε το νέο επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού είναι ανάγκη να παλέψουμε όχι για την ενότητα των δυνάμεων της τυχοδιωκτικής σεχταριστικής ακροαριστεράς αλλά για την πλήρη πολιτική και οργανωτική εκμηδένισή της.

Π. Δούμας

Ανοιχτοί ορίζοντες...

Η Λέσχη Μπίλντεμπεργκ και η υγεία

Το άρθρο που ακολουθεί είναι γραμμένο από τον γιατρό Ευθύμη Σδώνα, ο οποίος προσεγγίζει το ζωτικό πρόβλημα της αρρώστιας και της υγείας (στα πλαίσια του καπιταλισμού) μ' έναν δικό του τρόπο. Δημοσιεύουμε το σύντομο αυτό άρθρο, ως μια εισαγωγή στα αναλυτικότερα άρθρα του, που θα ακολουθήσουν και τα οποία θα μας επιτρέψουν να σχηματίσουμε αντίληψη για τις απόψεις και τις προτάσεις του και να πούμε τη γνώμη μας. Έτσι ώστε να συμβάλλουμε στο να αναπτυχθεί ένας γόνιμος διάλογος, για το κρίσιμο αυτό κοινωνικό πρόβλημα. Διάλογος στον οποίο καλείται βεβαίως κάθε ενδιαφερόμενος να διατυπώσει ελεύθερα την άποψή του. Ιδιαίτερα μάλιστα, θαπεριμένουμε τις απόψεις συναδέλφων του γιατρού κ. Σδώνα.

του γιατρού
Ευθύμη Σδώνα

κυριαρχίας είναι οι χαμηλές προσδοκίες των εργαζομένων, η εξάρτηση από ναυαγοσώστες, οι οποίοι δεν γνωρίζουν κολύμπι, αλλά και οι ιλιγγιώδεις αλλαγές στην οικονομική διέξοδο από άτομα πρότυπα - μαριονέτες.

Όταν βοηθάς τους ανθρώπους εσύ γίνεσαι ήρωας, όταν όμως βοηθάς τους ανθρώπους να βοηθήσουν τον εαυτό τους γίνονται εκείνοι ήρωες και ανταποδίδουν τη βοήθεια. Για να γίνουμε αυτοδύναμοι, για να σταματήσει η εξάρτηση από "σωτήρες" χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλο. Ο τρόπος υπάρχει. Είναι για όσους θέλουν να μάθουν και να κάνουν όσα γνωρίζουμε και κάνουμε. Πολύ σύντομα θα ακολουθήσει το πώς γίνεται. Μέχρι τώρα είμαστε στο γιατί αξίζει να γίνει... Η εκπαίδευση στον τρόπο να ξεφύγουμε από τη ράτσα των αρουραίων γίνεται κάθε εβδομάδα για όσους θέλουν να συμμετέχουν (τηλ. 210.7784159).

Και πρωταθλητής στον αγώνα δρόμου των αρουραίων, πάλι αρουραίος παραμένεις...

Ιούνιος 2009

Ο κόσμος θα εκπλαγεί αν μάθει ότι τα ιδρύματα C.D.C. (Αμερικάνικο Υπουργείο Υγείας) και N.I.H. (Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας) είναι στρατιωτικοί οργανισμοί, δηλαδή ανήκουν στο Υπουργείο Άμυνας, το οποίο μετά τον 1ο Παγκόσμιο πόλεμο άλλαξε το όνομά του, από Υπουργείο Πολέμου σε Άμυνας. Όμως πόλεμος ή άμυνα για υγεία εναντίον ποιών; Όταν έχεις στρατιωτική δομή σε οργανισμούς, όπως το C.D.C. και το N.I.H., κρατάς τον έλεγχο των αντιδράσεων. Μπορείς να περιορίζεις τη ροή των πληροφοριών και κυρίως από το N.I.H., ελέγχονται όλες οι χρηματοδοτήσεις για όλες τις πανεπιστημιακές ιατρικές έρευνες. Άρα απόλυτος έλεγχος σε ποιον και για ποια έρευνα θα δοθούν χρήματα. Τι θα εκδίδεται και τι θα αποκλείεται (A.I.D.S., γρίπη πτηνών, γρίπη χοίρων, για απο-

προσανατολισμό).

Η τελευταία σύνοδος της περιβόητης Λέσχης Μπίλντεμπεργκ στον "Αστέρα" της Βουλιαγμένης, από 14 έως 16 Μάη 2009, επιβεβαιώνει τον υπαλληλικό ρόλο των πολιτικών της Ελλάδας.

Η εφημερίδα "Βήμα Κυριακής" 17.5.09 έγραψε σχετικά: "Όλα τα μέσα, θαλάσσια και πτητικά βρισκόταν σε συνεχή επαφή με το Αρχηγείο της Αεροπορίας στη Λάρισα, όπου μαχητικά αεροσκάφη βρισκόταν σε ετοιμότητα, αφού η Βουλιαγμένη για χάρη των μελών της Λέσχης, είχε κηρυχθεί από την πολεμική αεροπορία zone non fight. Στη φετινή συνεδρίαση προσκλήθηκαν ο Γ. Παπανδρέου και ο Κ. Καραμανλής, ο οποίος επρόκειτο να απευθύνει χαιρετισμό. Συμμετείχαν η Θεοδώρα Μητσotάκη, Άννα Διαμαντοπούλου, Γ. Αλογοσκούφης, Π. Βουρλούμης, Γ. Αράπογλου, ο υπουργός Οικονομίας Ι. Παπαθανασίου, ο πρόεδρος της Coca-Cola 3E, Γ. Δαβίδ και πάρε το αβγό και κούρεψέ το.

Όλα τα προηγούμενα δεν είναι ούτε κακά, ούτε καλά... είναι η πραγματικότητα. Τι αξίζει να γίνει;

Η θεατρική παράσταση στις 7.6.09 ήταν σηματοδωμένη από σεναριογράφο και διανομέα των ρόλων με διεύθυνση και τηλέφωνο. Ο ανταγωνιστής της λαϊκής

950 εκατομμύρια άνθρωποι υποφέρουν από πείνα.

12 εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο εξαιτίας απολύτως ιάσιμων ασθενειών.

3 δισεκατομμύρια άνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση στις πιο στοιχειώδεις υπηρεσίες υγείας.

13 εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο εξαιτίας της καταστροφής του περιβάλλοντος.

Πάνω από το 50% του παγκόσμιου οικονομικά ενεργού πληθυσμού εργάζεται σε επισφαλείς συνθήκες.

Ενιαίο μέτωπο και ενοικίαση εργαζομένων

Η επίθεση σε βάρος των εργατικών δικαιωμάτων στα χρόνια της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης του καπιταλισμού έφερε στο προσκήνιο μια νέα κατηγορία επισφαλώς εργαζομένων: τους νοικιασμένους εργαζόμενους.

Ο νοικιασμένος εργαζόμενος έχει στην ουσία δύο μερικούς εργοδότες, ο καθένας εκ των οποίων ασκεί ένα μέρος από τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του εργοδότη. Στην ενοικίαση, η εταιρεία που δανείζει το "προσωπικό" της είναι αυτή που υπογράφει με το νοικιασμένο εργαζόμενο σύμβαση εργασίας και που τον πληρώνει. Όμως η ανάθεση και ο έλεγχος της εργασίας που εκτελεί ο νοικιασμένος εργαζόμενος δεν πραγματοποιείται από την εταιρεία με την οποία έχει σύμβαση, αλλά από την εταιρεία που τον δανείζεται για να καλύψει τις ανάγκες της σε προσωπικό.

Η ενοικίαση, όπως κάθε άλλη μορφή επισφαλούς εργασίας, έχει αρνητικές συνέπειες για τους εργαζόμενους και αντίστροφα θετικές για τους εργοδότες. Η νομική προστασία για τα δικαιώματα των νοικιασμένων εργαζομένων είναι πλημμελής και στην πράξη δεν εφαρμόζεται ούτε αυτή. Οι περισσότερες επιχειρήσεις που δανείζουν και δανείζονται προσωπικό επιβάλλουν στους εργαζόμενους ένα καθεστώς ενοικίασης που δεν τελειώνει ποτέ, ενώ παράλληλα επιβάλλουν αμοιβές και ωράρια εργασίας χειρότερα σε σχέση με τους εργαζόμενους της επιχείρησης που δανείζεται προσωπικό. Ο νοικιασμένος εργαζόμενος καταλήγει μπαλάκι ανάμεσα στους δύο εργοδότες, ο καθένας εκ των οποίων ρίχνει την ευθύνη στον άλλον, κάθε φορά που ο εργαζόμενος προσπαθεί να βγάλει άκρη σχετικά με τα δικαιώματά του.

Οι νοικιασμένοι εργαζόμενοι παραμένουν χωρίς συνδικαλιστική οργάνωση, καθώς η συνδικαλιστική γραφειοκρατία τους αρνείται γενικά το δικαίωμα ένταξης στα υπάρχοντα συνδικάτα και συλλόγους των άλλων εργαζομένων. Αυτό διασπά τους εργαζόμενους ανάλογα με τη μορφή απασχόλησής τους. Έτσι σε κάθε επιχείρηση ή κλάδο που ξεσπούν απεργίες και κάθε είδους αγώνες, αυτοί τορπιλίζονται από την αναγκαστική συνέχιση της εργασίας των νοικιασμένων, ιδίως εκεί που ο αριθμός τέτοιων εργαζομένων είναι μεγάλος.

Το πρόβλημα έχει κι άλλες πτυχές που βαρύνουν τους εργαζόμενους που δε νοικιάζονται. Δεν είναι μόνο η αναποτελεσματικότητα των συνδικαλιστικών αγώνων, στην οποία οδηγεί ο συνδικαλιστικός αποκλεισμός των νοικιασμένων. Δεν είναι μόνο ότι η δυνατότητα υπεράσπισης και κατάκτησης νέων εργατικών δικαιωμάτων περιορίζεται ή παύει να υπάρχει σε μεγάλο βαθμό. Τα ίδια τα ασφαλιστικά ταμεία (κύριας ή επικουρικής ασφάλισης) πλήττονται από τις χαμένες ή τις μειωμένες ασφαλιστικές εισφορές για τους νοικιασμένους εργαζόμενους. Ο στόχος εξάλλυ των επιχειρήσεων είναι με την ενοικίαση και τις άλλες μορφές εργασιακής επισφάλειας να χτυπηθούν οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας και να αντικατασταθούν από επιχειρησιακές και τελικά ατομικές συμβάσεις. Δε χρειάζεται πολύ μυαλό για να καταλάβει κανείς ότι αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα να χειροτερεύσουν οι όροι πώλησης της εργατικής μας δύναμης.

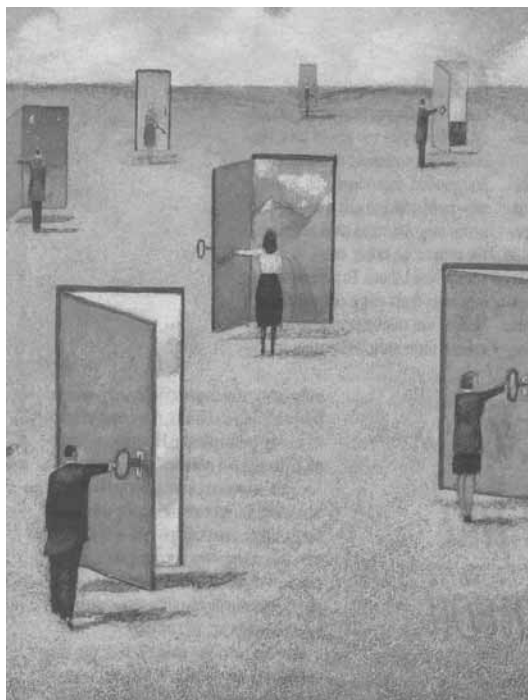
Το πρόβλημα της ενοικίασης δεν μπορεί να λυθεί με δράση μόνο των νοικιασμένων, όπως δεν μπορεί να λυθεί με δράση των εργαζομένων σε μια μόνο επιχείρηση ή σε ένα μόνο κλάδο. Η αντιμετώπισή της αφορά όλο το εργατικό κίνημα, όλους τους εργαζόμενους. Χρειάζεται να συγκροτηθούν επιτροπές νοικιασμένων στους χώρους που εργάζονται, και ακόμα κοινές επιτροπές νοικιασμένων και των άλλων εργαζομένων στις επιχειρήσεις και στους κλάδους που ανθεί η ενοικίαση. Για να δραστηριοποιήσουμε φοιτητές, συνταξιούχους και όποιον άλλο μπορεί να βοηθήσει, χρειαζόμαστε επιτροπές ανά γεωγραφικές περιοχές με προσανατολισμό τους χώρους δουλειάς, ενάντια στην ενοικίαση και την επισφαλή εργασία γενικότερα. Χρειαζόμαστε ενιαία συνδικάτα για όλους τους εργαζόμενους ανά κλάδο παραγωγής. Αυτή την ενότητα δε θα την προσφέρουν στους εργαζόμενους οι συνδικαλιστές γραφειοκράτες, θα πρέπει να την κερδίσουν ενάντια σε αυτούς οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Χρειαζονται αποφάσεις γενικών συνελεύσεων των ίδιων των εργαζομένων, ενότητα στη δράση του εργατικού κινήματος με σεβασμό στις πολιτικές και κομματικές διαφορές και εργατική δημοκρατία μέσα στα συνδικάτα. Χρειαζόμαστε ένα ενιαίο εργατικό μέτωπο που να περιλαμβάνει την αντιμετώπιση της ε-

νοικίασης εργαζομένων και συνολικά της επισφαλούς εργασίας, την αντιμετώπιση των συνεπειών της πάνω στην εργατική τάξη και το εργατικό κίνημα, ως μια από τις πιο σημαντικές πτυχές της δράσης του. Μόνο με αυτούς τους όρους μπορεί να έχει νόημα μια απεύθυνση στις κομματικές και συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Όσο οι νοικιασμένοι παραμένουν ανοργάνωτοι, τόσο θα παραμένουν δέσμιοι στις ορέξεις της εργοδοσίας και του αστικού κράτους. Όσο παραμένουν μόνοι τους, τόσο θα μπαίνουν αντικειμενικά ανάκωμα σε κάθε εργατικό αγώνα που θα ξεσπά. Αυτή η κατάσταση δεν πρέπει να συνεχιστεί. Ειδικά σήμερα που η αστική τάξη και το κράτος της μετακυλούν τις συνέπειες της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης στους εργαζόμενους. Κρίσης που αναδεικνύει ότι ο καπιταλισμός δεν έχει πρόβλημα καλής ή κακής διαχείρισης, αλλά πρόβλημα στην ίδια τη δομή του. Μην ξεχνάμε ότι ο νεοφιλελευθερισμός που αποδεδειγμένα στάθηκε ανίκανος να σταματήσει τις καπιταλιστικές κρίσεις, ήταν η απάντηση της αστικής τάξης στην αποτυχία του κείνσιανού παρεμβατικού κράτους και του λεγόμενου "κράτους πρόνοιας", να απαλλάξει επίσης τον καπιταλισμό από τα αδιέξοδά του.

Μ.Κ. Κρυπτοδήμος

(Ο συγγραφέας του άρθρου είναι μέλος του Φόρουμ Νοικιασμένων Εργαζομένων. Στο κείμενο καταγράφει προσωπικές του απόψεις, όχι θέσεις του Φόρουμ)

Η ΚΛΑΔΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΟΤΟΕ -ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Το περσινό άσχημο παιχνίδι για την κλαδική σύμβαση, που στήθηκε πίσω από τις πλάτες των τραπεζοϋπαλλήλων ετοιμάζεται να ξαναπαίξει και φέτος η εργατοπατερική ηγεσία της ΟΤΟΕ (Ομοσπονδία τραπεζοϋπαλλήλων), με ακόμα πιο χειρότερους όρους για τους εργαζόμενους.

Πέρυσι, η εργατοπατερική ηγεσία της ΟΤΟΕ, εξάντλησε το πρώτο εξάμηνο του 2008, σε ανεπιτυχή συμβιβαστικά και υποχωρητικά παρακάλια προς τους τραπεζίτες και την κυβέρνηση να προσέλθουν στο τραπέζι του διαλόγου. Και αφού τους πρόσφερε την δυνατότητα να εμφανίζονται αδιάλλακτοι, να αρνούνται κάθε συζήτηση και πρώτοι να αμφισβητούν τις συλλογικές συμβάσεις, άφησε τελικά την συλλογική σύμβαση να καταλήξει στην απόφαση της κρατικής διαιτησίας, που την διαμόρφωσε σύμφωνα με τα κριτήρια και τα όρια της κυβερνητικής αντεργατικής πολιτικής. Για να δικαιολογήσει μάλιστα τον παρακλητικό της συμβιβαστικό προσανατολισμό και την συστηματική της άρνηση για κάθε προσπάθεια οργάνωσης της αγωνιστικής προστασίας και διεκδίκησης των δικαιωμάτων των εργαζομένων, εμφάνισε την απόφαση και την διαδικασία της διαιτησίας ως μεγάλη επιτυχία που δήθεν έκαμψε την άρνηση των τραπεζιτών. Αποσιωπώντας βέβαια το περιεχόμενο της ίδιας της κλαδικής σύμβασης που η κρατική διαιτησία το είχε εναρμονίσει και προσαρμόσει στην κυβερνητική πολιτική λιτότητας.

Οι εργατοπατέρες της ΟΤΟΕ, παραμένοντας προσκολλημένοι στην λογική του "υπεύθυνου συνομιλητή" με τους τραπεζίτες και στο ρόλο του "θεματοφύλακα" της "καλής λειτουργίας" του χρηματοπιστωτικού συστήματος, ξεκίνησαν από νωρίς, και φέτος, την ίδια ιστορία. Χωρίς να μπουν σε κανέναν κόπο οργάνωσης των τραπεζοϋπαλλήλων για την ανάπτυξη αγώνων και κινητοποιήσεων για την διεκδίκηση μια σύμβασης που θα αντιμετώπιζε τις βαριές απώλειες που προκάλεσαν οι συνέπειες της καπιταλιστικής

κρίσης και η αντεργατική κυβερνητική πολιτική πάνω στο βιοτικό επίπεδο και τις κατακτήσεις των εργαζομένων, ξεκίνησαν πάλι τα γνωστά παρακάλια προς τους τραπεζίτες.

Ξεκινώντας όλα τα αντεργατικά αντιασφαλιστικά και αντισυνταξιοδοτικά μέτρα που οι εργοδότες μαζί με την κυβέρνησή τους, πήραν και επιθυμούν να πάρουν, αυτοί οι ηγέτες του κρατικοδίαιτου και κομματικού συνδικαλισμού, με όλη την δουλοπρέπεια που τους χαρακτηρίζει, από νωρίς άρχισαν τις παρακλήσεις προς την Ελληνική Ένωση Τραπεζών (ΕΕΤ) για διάλογο για την από κοινού ανάληψη πρωτοβουλιών στα πλαίσια αντιμετώπισης της οικονομικής κρίσης!!! Τηρώντας βέβαια σιωπή ιχθύος όχι μόνο για τα προνόμια αφαίμαξης της κοινωνίας που έχουν εξασφαλίσει οι τραπεζίτες, ακόμα και για τα τελευταία 28 δις ευρώ που ουσιαστικά τους χάρισε η κυβέρνηση.

Όμως, αυτοί οι ακάριστοι τραπεζίτες φαίνεται ότι δεν εκτιμούν την τόση δουλοφροσύνη των εργατοπατέρων της ΟΤΟΕ. Και αντί να ανταποκριθούν στα παρακάλια τους, για να συμφωνήσουν για την κλαδική σύμβαση, αυτοί αποθρασύνονται ακόμα περισσότερο και με μεγαλύτερη αδιαλλαξία επαναλαμβάνουν τις ίδιες περσινές προφάσεις ενάντια στις κλαδικές συμβάσεις.

Στις 16 Ιούνη, και μπροστά στο αδιέξοδο που δημιουργούν οι εργατοπατερικές αυτές συμβιβαστικές προσμονές, συνεδρίασε ένα απονευρωμένο Γενικό Συμβούλιο (40 παρόντες από τους 75) για να τους ανακοινωθεί από το προεδρείο η "έναρξη" αγωνιστικών κινητοποιήσεων (μία 24ωρη απεργία 29 Ιούνη) ελπίζοντας στην πραγματικότητα την κατάληξη της σύμβασης, ξανά στη διαιτησία!!

Στο συμβούλιο αυτό ήταν απόντες οι εκπρόσωποι της Τράπεζας της Ελλάδος. Αυτοί, βαδίζοντας στα μονοπάτια της ίδιας συμβιβαστικής πολιτικής της υπόλοιπης ηγεσίας της ΟΤΟΕ, περιμένουν τις λύσεις από τον πρόεδρο της Κεντρικής Ευρωπαϊκής

Τράπεζας, τον Τρισσέ!!! Και όσοι παρευρίσκονταν, ήταν επιλεγμένα μέλη των κομματικών παρατάξεων, οι οποίοι δεν εκφράζουν καμιά, από τις πραγματικές διαθέσεις των τραπεζοϋπαλλήλων.

Όσο για τον εκπρόσωπο των ακροαριστερών συσπειρώσεων, πρότεινε ενέργειες "καμικάζι" από απαλλαγμένους συμβούλους της ομοσπονδίας και των συλλόγων με καταλήψεις καίριων πόστων διαφόρων τραπεζών ώστε να δημιουργηθεί κάποιο κλίμα, επειδή οι τραπεζοϋπάλληλοι δεν βρίσκονται σε ετοιμότητα αυτή την περίοδο και δεν μπορούν να ακολουθήσουν μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις!!!

Πέρα όμως από αυτές τις εξωπραγματικές εκτιμήσεις και αντίθετα από τις συμβιβαστικές λογικές του εργατοπατερισμού, οι εργαζόμενοι στις τράπεζες, ζουν καθημερινά την συνεχή υποβάθμιση των ταμείων υγείας, πρόνοιας, επικουρικής και κύριας σύνταξης, τις απλήρωτες υπερωρίες, την συνεχή υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου και των κατακτήσεων, την συστηματική επιδείνωση των συνθηκών δουλειάς και την άνευ προηγουμένου εντατικοποίηση. Η αγανάκτησή τους για την όλη κατάσταση έχει ξεχειλίσει.

Αλλά με τέτοια συμβιβαστική ηγεσία, με τις συνεχείς ανακολουθίες, τους "αγώνες" που είναι σαν τουφεκιές στον αέρα και την συνεχή της άρνηση να κάνει οποιαδήποτε ενέργεια για την οργάνωση της αγωνιστικής απεργίας και προάσπισης των δικαιωμάτων απέναντι στην εργοδοτική και κυβερνητική επίθεση, έχουν κάθε λόγο να δυσπιστούν απέναντι σε κάθε απόφασή της, σε κάθε πρόσκλησή της και να μην της έχει καμιά εμπιστοσύνη.

Όμως, αν η μαζική αυτή αγανάκτηση δεν μετατραπεί σε ενεργή δράση, πλατειά στρώματα εργαζομένων, μαζί και οι τραπεζοϋπάλληλοι, απειλούνται με εξαθλίωση.

Στο κίνημα των τραπεζοϋπαλλήλων πέφτει ιδιαίτερο βάρος. Εργαζόμενοι στον σημαντικότερο χρηματοοικονομικό τομέα, που αποτελεί βασική κολώνα του συ-

στήματος ολόκληρου αλλά και βασικό παράγοντα της κρίσης του, (όπως έδειξαν και οι πρόσφατες καταρρεύσεις των διεθνών χρηματοπιστωτικών κολοσσών), η οργανωμένη και συντονισμένη αντίστασή τους απέναντι στην εργοδοτική και κυβερνητική αντεργατική επίθεση και τις συνέπειες της κρίσης, έχει ιδιαίτερη βαρύτητα για ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Το συνδικαλιστικό κίνημα των τραπεζοϋπαλλήλων συντεταγμένο στις μαζικές του οργανώσεις μπορεί και πρέπει να αποτελέσει παράγοντα δράσης, κινητοποίησης και πρωτοβουλιών για την ανάπτυξη και προώθηση του απαραίτητου ενιαίου εργατικού μετώπου.

Ενός ενιαίου μετώπου εργατικής απεργίας που θα συνδέσει την κοινή πάλη για την υπεράσπιση του βιοτικού επιπέδου και των άλλων κατακτήσεων, (υπογραφή ικανοποιητικών κλαδικών συμβάσεων, απαγόρευση των απολύσεων, κατάργηση αντιασφαλιστικών και αντεργατικών νόμων κ.λ.π) με γενικότερες επιδιώξεις που στρέφονται και χτυπάνε τις αιτίες της καπιταλιστικής κρίσης. Και κυρίως την κρατικοποίηση ολόκληρου του χρηματοπιστωτικού συστήματος, την συγχώνευσή του σε μία, κεντρική τράπεζα κάτω από εργατικό έλεγχο με εκλεγμένους και άμεσα ανακλητούς εκπροσώπους .

Είναι επιτακτική ανάγκη να συγκροτηθούν επιτροπές δράσης σε κάθε κατάσταση σε κάθε διεύθυνση σε κάθε νομαρχιακό παράρτημα εκλεγμένες μέσα από συνελεύσεις, κτίζοντας ένα ενιαίο εργατικό μέτωπο πάλης κόντρα στο ενιαίο μέτωπο του κεφαλαίου πολεμώντας και γκρεμίζοντας ταυτόχρονα κάθε διασπαστικό εμπόδιο που βάζουν οι εργατοπατερικοί μηχανισμοί της ομοσπονδίας και των συλλόγων, απαιτώντας δημοκρατικό συνέδριο και εμποδίζοντας τους να έρθουν σε νέες συμφωνίες με τους τραπεζίτες για το περιορισμό των επιπτώσεων της κρίσης!!!

NOTAPAS I

ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ ναυπ. Σκαραμαγκά

“Οι προτάσεις μας προς το Διοικητικό Συμβούλιο και τα μέλη των παρατάξεων του Σωματείου “Η ΤΡΙΑΙΝΑ””

Ανακοίνωση Νο 29/22-6-09

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,
Όπως γνωρίζετε, από τις ανακοινώσεις και τις προφορικές παρεμβάσεις μας, πριν από πολύ καιρό υποστηρίζουμε επίμονα ότι τα προβλήματα του Ναυπηγείου δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν αποκλειστικά με διπλωματικές διαβουλεύσεις και με απρογραμμάτιστες κινήσεις.

Επανελημμένα και με όλους τους τρόπους έχουμε τονίσει ότι χρειαζόμαστε ένα συγκεκριμένο σχέδιο δράσης, με ξεκάθαρους στόχους.

Πράγμα που σημαίνει ότι το Διοικητικό Συμβούλιο και οι ηγεσίες των παρατάξεων πρέπει να ακούσουν προσεκτικά τη γνώμη του κάθε συναδέλφου και να υπάρχει υπεύθυνη ενημέρωση όλων των εργαζομένων του Ναυπηγείου.

Με πρόχειρες συσκέψεις, "κουβέντες" και βεβιασμένες ενέργειες, κανένας αποτελεσματικός αγώνας δεν έγινε ποτέ και ούτε μπορεί να γίνει.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σήμερα, είναι αποτέλεσμα της κακής πολιτικής και τακτικής που ακολουθήθηκε ως τώρα. Ά-

ρα πρέπει να δοθεί τέλος σ' αυτή την πρακτική που δίνει στην εργοδοσία τη δυνατότητα να αποφασίζει όπως της αρέσει, προβάλλοντας κατασκευασμένα επιχειρήματα κάθε φορά. Είναι καιρός πλέον να της δώσουμε να καταλάβει ότι δεν ήμαστε δούλοι, ούτε κοπάδι από ζωντανά, όπως αυτή νομίζει.

Δεν δεχόμαστε να συνεχίζεται από την Ε.Ν.Α.Ε. το παιχνίδι στις πλάτες των απλήρωτων επί 2 μήνες συναδέλφων μας, ενώ τα δάνεια, οι κάρτες, τα ενοίκια και οι υπόλοιπες υποχρεώσεις τρέχουν και η κοινωνική τους ζωή καθημερινά καταρρακώνεται.

Χωρίς να αμφισβητείται το πνεύμα της ενότητάς μας αυτή την χρονική στιγμή, άμεσα τώρα, χωρίς άλλη καθυστέρηση, η Διοίκηση του σωματείου μας πρέπει να συγκαλέσει έκτακτη Γενική Συνέλευση, στην οποία να εκφραστούν ελεύθερα, χωρίς περιορισμούς, όλες οι απόψεις. Και να κατατεθούν οι προτάσεις όλων των παρατάξεων και των εργαζομένων για το σχέδιο δράσης που πρέπει να αναπτύξουμε όλοι μαζί, διότι δεν έχουμε άλλο χρόνο να χάσουμε.

Για κανένα λόγο δεν πρέπει να επιτρέψου-

με να εγκαταλειφθούν ή να κλείσουν ή να αποσχιστούν οι επισκευές, και να συρρικνωθούν οι εργασίες του Ναυπηγείου, γεγονός που θα οδηγήσει σε πολλές απολύσεις αργά ή γρήγορα αλλά και στην αποδυνάμωση ολόκληρου του Ναυπηγείου.

Μετά και την παραδοχή του κ. Mayer στο Υπουργείο αλλά και το περιεχόμενο των τριών συμφωνιών μεταξύ Ε.Ν.Α.Ε. - Mayer που γνωρίζουμε πλέον (Agreement - Frame Agreement - Amendment) ΔΕΝ υπάρχει μέλλον στο Τροχαίο Υλικό. Δίχως άλλη καθυστέρηση οι συνάδερφοι που απασχολούνται στα τρένα πρέπει να απασχοληθούν κανονικά στα διάφορα τμήματα του Ναυπηγείου και να πληρωθούν όλα τα δεδουλευμένα στη βάση της τελευταίας Συλλογικής Σύμβασης που έχει υπογράψει το σωματείο μας με την Ε.Ν.Α.Ε.

Η Ε.Ν.Α.Ε. δημιούργησε το πρόβλημα και ειδικά με τις ευλογίες κάποιων (που τώρα ούτε καν έχουν το θάρρος να εμφανιστούν στο Ναυπηγείο) και αυτή θα πρέπει να το λύσει. Πρέπει να τελειώσει η ανοχή εδώ και τώρα, ώστε όχι μόνο να αποκατασταθούν οι 170 συνάδελφοι μας αλλά να διασφαλιστούν και οι υπόλοιποι συνάδελφοι του Ναυπηγείου σε όποια δραστηριότητα και αν εργάζονται.

Στην Γενική Συνέλευση που θα συγκληθεί, το κίνημά μας θα καταθέσει συγκεκριμένες προτάσεις για ένα αποτελεσματικό σχέδιο δράσης.

Πέρασαν επτά χρόνια "ξηρασίας" χωρίς κανένα νέο έργο από τις H.D.W. & THYSSEN. Θα περάσουν άλλα επτά χρόνια με έναν άλλον "καλό" ιδιοκτήτη χωρίς νέα έργα κι αυτή την φορά πέραν των εθνικών έργων. Γι' αυτό κι όπως είναι γνωστό εμείς από καιρό υποστηρίζουμε ότι η εθνικοποίηση του Ναυπηγείου με εργατικό έλεγχο είναι η μοναδική λύση του προβλήματος και σε αυτήν την κατεύθυνση εμείς ως κίνημα θα αγωνιστούμε.

Άλλωστε οι έως τώρα ιδιωτικοποιήσεις του Ναυπηγείου Σκαραμαγκά ξεκάθαρα και αποδεδειγμένα έχουν χρεοκοπήσει.

Με αγωνιστικούς συναδελφικούς χαιρετισμούς

**ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΝΑΥΠΗΓΕΙΟΥ
ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ**

Υποχωρητικότητα και ανοργανωσιά φράζουν τον δρόμο για τη νίκη

Το απόστημα έσπασε. Καί περίτρανα αποδείχτηκε το στημένο παιχνίδι που στήθηκε από τους Γερμανούς ιδιοκτήτες σε βάρος των εργαζομένων του ναυπηγείου με τη κομπίνα "πώλησης" και "απόσχισης" της μονάδας τροχαίου υλικού. Χωρίς προσχήματα και ενεργοποιώντας το αρχικό της σχέδιο, η εργοδοσία πέρασε στην υλοποίηση της "εκκαθάρισης" αφήνοντας απλήρωτους, για 2 μήνες τώρα, τους 170 εργαζόμενους του τροχαίου υλικού, προετοιμάζοντας την "πτώχευση" της ΕΤΥΕ και σχεδιάζοντας το κλείσιμο των επισκευών και τον παραπέρα κατακερματισμό ή το ξεπούλημα του ναυπηγείου.

Η επίθεση της εργοδοσίας προετοιμάστηκε καλά. Είχε άλλωστε και την αμέριστη βοήθεια της πλειοψηφίας της προηγούμενης διοίκησης του Σωματείου των εργαζομένων. Το προεδρείο της οποίας συμμετείχε ενεργά και προώθησε τα εργοδοτικά σχέδια.

Την βοήθησαν όμως και η αναποφασιστικότητα, η υποχωρητικότητα και η έλλειψη προσανατολισμού της νέας διοίκησης του Σωματείου. Που δεν κατάφερε να κόψει τον ομφάλιο λώρο που την έδενε με την πολιτική της προηγούμενης, συνέχισε με την ίδια υποχωρητικότητα απέναντι στην εργοδοσία και ποτέ δεν προσπάθησε να απαλλαγεί από τον

εργατοπατερικό 'σπασμωδικό τρόπο αντιμετώπισης των προβλημάτων.

Τα γεγονότα απέδειξαν για άλλη μια φορά ότι η υποχωρητικότητα, η αναποφασιστικότητα και η ανοργανωσιά αποτελούν τον σίγουρο δρόμο για ήττες και καταστροφές για το εργατικό κίνημα. Απονεκρώνουν και απενεργοποιούν τις μεγάλες δυνατότητες νίκης που έχει η μαζική κινητοποίηση των εργαζομένων, δίνοντας πλεονεκτήματα στην αποδυναμωμένη εργοδοσία.

Σήμερα είναι καθαρότερο από ποτέ άλλοτε ότι οι εργαζόμενοι του ναυπηγείου έχουν όλη την δύναμη να ανατρέψουν τα σχέδια της εργοδοσίας και να προστατέψουν την δουλειά και τα δικαιώματά τους. Και όπως με την αγωνιστική τους δύναμη κατάφεραν να σώσουν το ναυπηγείο από τα σχέδια διάλυσης που προωθούσε ο Νιάρχος, έτσι και τώρα μπορούν να το βγάλουν από τα αρπακτικά νύχια του κάθε ιδιώτη καπιταλιστή ή μονοπωλίου που το λυμαίνεται και να καταφέρουν να εξασφαλίσουν την λειτουργία του με την εθνικοποίησή του κάτω από εργατικό έλεγχο. Αρκεί να παραμεριστεί η υποχωρητικότητα και η ανοργανωσιά. Και στη θέση τους να μπει η ενιαία μετωπική εργατική δράση του σωματείου.